

VIDYASTHANAM
SCHOOL OF INDIAN MUSIC, CULTURE, AND LANGAUGES

CHENNAI, INDIA AND MONTRÉAL, CANADA

DRAMAS IN TAMIḻ AND ENGLISH
(Vaḷḷit Tirumaṇam, Iramaṇariṅ Aṅṅai, Peṇṇiṅ Perumai, Madhyamavyāyoga)

BY
DR. R. SARASWATI SAINATH

Table of Contents

Dramas in Tamil

1. Vaḷḷit Tirumaṇam	1
2. Iramaṇariṇ Annai	16
3. Peṇṇiṇ Perumai	25

Drama in English

Madhyamavyāyoga	29
------------------------	-----------

வள்ளித் திருமணம்

முனைவர் ரா. சரஸ்வதி சாய்நாத்

(வணக்கம். பாரதிய இசை கலாச்சாரம் மற்றும் மொழிகளை போதிக்கும் பள்ளியான வித்யாஸ்தானம் நிகழும் சுபகிருது வருடம் வைகாசி விசாக திருநாளான ஜீன் 12, 2022 அன்று நடத்தும் முத்தமிழ்விழாவின் பகுதியாக வள்ளித் திருமண நாடகத்தை எங்கள் பள்ளியின் மாணவிகள் இளையதளம் மூலமாக அரங்கேற்றுவதில் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம். இந்த நாடகம் திருமுருக கிருபானந்த வாரியார் மற்றும் புலவர் கீரனின் வள்ளித் திருமண சொற்பொழிவுகளின் அடிப்படையில் எழுதப்பட்டுள்ளது.)

கைத்தல நிறைகனி அப்ப மொடு அவல் பொரி கப்பிய கரிமுகன் அடிபேணி
கற்றிடும் அடியவர் புத்தியில் உறைபவ கற்பகம் எனவினை கடிதேகும்
மத்தமும் மதியமும் வைத்திடும் அரன்மகன் மற்பொரு திரள்புய மதயானை
மத்தள வயிறனை உத்தமி புதல்வனை மட்டு அவிழ் மலர்கொ(ண்)டு பணிவேனே
முத்தமிழ் அடைவினை முற்படு கிரிதனில் முற்பட எழுதிய முதல்வோனே
முப்புரம் எரி செய்த அச்சிவன் உறை ரதம் அச்சு அது பொடிசெய்த அதிதீரா
அத்துயர் அது கொ(ண்)டு சுப்பிரமணி படும் அப்புனம் அதனிடை இபமாகி
அக்குற மகளுடன் அச்சிறு முருகனை அக்கணம் மணம் அருள் பெருமாளே
அகஸ்தியர்: ஆஹா! அபாரம். அருணகிரிநாதரின் திருப்புகழ் தான் எவ்வளவு
இனிமையானது. என் அப்பன் தமிழ் கடவுளாம் முருகப் பெருமானின் பெருமை
தான் எத்தகையானது? முருகா! முருகா! முருகா!

நாரதர்: நாராயண! நாராயண!

அகஸ்தியர்: அட்டே! நாரத முனிவரா! வர வேண்டும். வர வேண்டும்.

நாரதர்: அகஸ்தியரே! நலமாக உள்ளீர்களா? தங்கள் தவம் தடையின்றி
நடக்கிறதா?

அகஸ்தியர்: நாரத முனிவரே! என் தந்தை முருகப் பெருமானின் தனிப் பெரும்
கருணையால் பூரண நலம். தாங்களும் நலமாக உள்ளீரா?

நாரதர்: எல்லாம் வல்ல ஸ்ரீமந்நாராயணரின் அருளால் நானும் அவ்வண்ணமே
உள்ளேன். நாராயண! நாராயண! அகஸ்தியரே! தாங்கள் எதைப் பற்றி சிந்தித்துக்
கொண்டிருக்கிறீர்கள்?

அகஸ்தியர்: என் தந்தை முருகப் பெருமானைத் தவிர எனக்கு வேறு என்ன
சிந்தனை உள்ளது? என் சிந்தனை செயல் அனைத்திலும் கந்தவேலைத் தவிர
வேறொன்றுமில்லை நாரதரே. தேவர்களின் குறை தீர்க்க சிவபெருமானின்
நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து தீப்பொறியாய் வெளிப்பட்டு சரவண பொய்கையில்

குழந்தையாய் தவழ்ந்து ஆறு கார்த்திகை பெண்களால் வளர்க்கப்பட்ட கார்த்திகேயன் அம்பிகையின் அணைப்பால் ஆறு முகம் பன்னிரண்டு கைகள் பதினெட்டு கண்களுடன் ஒரு சேர உருவம் பெற்றவன். தந்தைக்கே பிரணவ மந்திரத்தை உபதேசம் செய்த ஸ்வாமிநாதன். பராசக்தியின் ஞான வேலைக் கொண்டு தேவர்களைக் கொடுமைக்குள்ளாக்கிய சூரபத்மனைத் தாக்கினாலும் அவனை வதம் செய்யாமல் சேவலும் மயிலுமாய் அவனை மாற்றி சேவலைக் கொடியாகவும் மயிலை வாகனமாகவும் கொண்ட கருணையே வடிவான கந்தசாமியை நினைக்க நினைக்க என் உள்ளம் பூரிக்கிறது. கண்களிலிருந்து ஆனந்தக் கண்ணீர் பெருகுகிறது.

நாரதர்: நீர் ஆனந்தக் கண்ணீர் என்று குறிப்பிட்டவுடன் என் நினைவிற் று வருபவர்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணரின் ஆனந்தக் கண்ணீரிலிருந்து வெளிப்பட்ட அமிர்தவல்லி சுந்தரவல்லி என்ற இரண்டு பெண்மணிகள்.

அகஸ்தியர்: ஆம். தாருகா வனத்தில் சிவபெருமான் புரிந்த ஆனந்த தாண்டவத்தை நினைவுகூர்ந்த ஸ்ரீமந்நாராயணரின் கண்களின் ஓரங்களிலிருந்து வெளிப்பட்ட ஆனந்த கண்ணீரிலிருந்து இரண்டு மாதரசிகள் தோன்றினர். ஸ்ரீமந்நாராயணரின் புதல்விகளான அந்த குமாரத்திகள் எப்பவும் ஒன்றாகவே பாசத்துடன் வளர்ந்தார்கள். சுந்தரவல்லி தன் அக்காளிடம் நாம் இருவரும் ஒன்றாக பிறந்து ஒன்றாக வளர்ந்தோம். திருமணம் நம் இருவரையும் பிரிக்கக் கூடாது. ஆகையால் நாம் இருவரும் ஒருவரையே திருமணம் செய்துக் கொள்வோம். திருமணம் செய்துக் கொள்ளவிருக்கும் வரனிடம் குலம், கல்வி, செல்வம், அழகு மற்றும் குணம் இருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். இவை அனைத்தும் நம் அதை மகனான முருகப் பெருமானிடம் நிரம்ப உள்ளன. ஆகையால் அவரையே அடைய நாம் தவம் செய்வோம் என்றாள்.

நாரதர்: ஆமாம். அதன்படி அவ்விரு மாதரசிகளும் சரவணப் பொய்கையை அடைந்து அதில் நீராடி பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஆடாமல் அசையாமல் தவம் புரிந்தனர்.

அகஸ்தியர்: கருணையே வடிவான முருகப் பெருமானும் அவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தார். மூத்தவளான அமிர்த்தவல்லியை தெய்வமகளாகவும் இளையவளான சுந்தரவல்லியை குறமகளாகவும் பிறக்குமாறு கூறி தருணம் வரும் போது அவர்களைத் திருமணம் செய்துக்கொள்வதாக வாக்களித்தார். அமிர்த்தவல்லி ஒரு சிறு குழந்தையாக இந்திரனைச் சென்றடைந்தாள். இந்திரன் தன் பட்டத்து யானையிடம் அக்குழந்தையை ஒப்படைத்தான். தெய்வ யானை வளர்த்ததால் அவளுக்கு தெய்வானை என்று பெயர். எப்பவும் முருக சிந்தனையுடன் இருந்த தெய்வானையை இந்திரன் சூரனை வென்ற முருகப் பெருமானுக்கு தன் நன்றியைத் தெரிவிக்கும் விதமாகக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுத்தான்.

நாரதர்: சுந்தரவல்லியின் அவதாரமோ மிகவும் சுவாரஸ்யமானது. ஸ்ரீமந்நாராயணரே ஒரு சிவமுனிவராக பூலோகத்தில் வந்து தவம் புரிந்தார். மகாலட்சுமி தாயார் ஒரு மான் உருவில் அங்கே வர, ஸ்ரீமந்நாராயணரின் அருட்கடாட்சம் பெற்று அந்த மான் கருவுற்றது. ஒரு மிருதுவான வள்ளிக்கிழங்கின் குழியில் பிரசவித்தது. பிரசவித்த குட்டி தன் இனமாக இல்லாததால் மான் வந்த வேலை முடிந்தது என்று சென்று

விட்டது. குழந்தையின் அழகைக் குரலைக் கேட்ட வேடவர்களின் தலைவனான நம்பிராஜன் அந்தக் குழந்தையை எடுத்து சென்று வள்ளிக்குழியில் கிடைத்ததால் வள்ளி என்று பெயரிட்டு வளர்த்து வருகிறான்.

அகஸ்தியர்: வள்ளி இப்பொழுது வளர்ந்து திருமண பருவம் அடைந்து விட்டாளே. அவளை எப்பொழுது முருகப் பெருமான் சென்று ஆட்கொள்வார் என்று ஆவலுடன் காத்திருக்கிறேன்.

நாரதர்: நானும் அது சம்பந்தமாக உடனே ஸ்கந்தகிரி செல்ல உத்தேசித்துள்ளேன்.

அகஸ்தியர்: உடனே கிளம்புங்கள். தங்கள் முயற்சியில் தாங்கள் வெற்றி பெற என் வாழ்த்துக்கள்.

காட்சி 2. இடம்: ஸ்கந்தகிரி

நாரதர்: நாராயண! நாராயண!

முருகன்: நாரத முனிவரே! வாருங்கள் வாருங்கள். தங்கள் வரவு நல்வரவாகட்டும்.

நாரதர்: பராசக்தி மைந்தனே. சிவபெருமானின் நெற்றிக்கண்ணிலிருந்து தோன்றி அவருக்கே உபதேசித்த சிவகுருவே! அழகுக்குப் பொருளான முருகா! தமிழ் வடிவே! நின்னை வணங்குகிறேன்.

ஏறுமயி லேறிவினை யாடுமுக மொன்றே

ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுக மொன்றே

கூறுமடி யார்கள்வினை தீர்க்குமுக மொன்றே

குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுக மொன்றே

மாறுபடு சூரரை வதைத்தமுக மொன்றே

வள்ளியை மணம்புணர வந்தமுக மொன்றே

ஆறுமுக மானபொருள் நீயருளல் வேண்டும்

ஆதியரு ணாசல மமர்ந்த பெருமாளே.

முருகன்: இனிமை. இனிமை. நாரதரே! எங்கே அந்த அழகான வரியை மற்றொரு முறை பாடுங்கள் கேட்போம்.

நாரதர்: முருகா! தங்களின் திருப்புகழ் முழுவதுமே அழகு தானே? ஈசருடன் ஞானமொழி பேசுமுக மொன்றே

முருகன்: அதில்லை நாரதரே!

நாரதர்: கூறுமடி யார்கள்வினை தீர்க்குமுக மொன்றே

முருகன்: அதில்லை நாரதரே!

நாரதர்: மாறுபடு சூரரை வதைத்தமுக மொன்றே

முருகன்: அதில்லை நாரதரே!

நாரதர்: ஆதியரு ணாசல மமர்ந்த பெருமாளே

முருகன்: அதில்லை நாரதரே!

நாரதர்: ஏறுமயி லேறிவிளை யாடுமுக மொன்றே

முருகன்: அதில்லை நாரதரே!

நாரதர்: ஆறுமுக மானபொருள் நீயருளல் வேண்டும்

முருகன்: அதில்லை நாரதரே!

நாரதர்: புரிந்தது. முருகன் என்றாலே வேல் தானே. குன்றுருவ வேல்வாங்கி நின்றமுக மொன்றே

முருகன்: என்ன நாரதரே? அந்த வரியை விட்டு விட்டு மற்ற அனைத்தையும் பாடுகிறீர்

நாரதர்: நான் தான் அனைத்தையும் பாடி விட்டேனே. நீங்களே பாடுங்களேன்.

முருகன்: நெடுங்காலம் தவம் புரிந்து என்னை அடைய காத்திருக்கும் சுந்தரவல்லியைப் பற்றியதல்லவோ?

நாரதர்: முருகப்பெருமானே. இன்னும் ஏன் தாமதம்? வள்ளி இப்பொழுது பருவம் அடைந்து அவளின் குல வழக்கப்படி திணைபுனத்தைக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள். வள்ளி தேவசேனா சமேத பாலசுப்ரமணிய ஸ்வாமியை தரிசிக்க எங்கள் அனைவரது மனமும் ஏங்குகிறது.

முருகன்: நாரதரே தாங்கள் வந்த வேளை சரியான வேளை. இதோ இப்பொழுதே புறப்பிடுகிறேன்.

நாரதர்: தாங்கள் முன்னே செல்லுங்கள். நான் பின்னே வருகிறேன். முருகப் பெருமான் சிவம். வள்ளியம்மையார் ஜீவன். ஜீவன் செய்த தவம் நாரதர். சிவம் வந்து காட்சியளிக்கும் போது தவம் விலகிப் போகும்.

அட்டா. இது என்ன? எதிரே விநாயகப் பெருமான் வருவதைக் கூட கவனிக்காமல் முருகப் பெருமான் செல்கிறாரே? நாராயண! நாராயண!

காட்சி 3. இடம்: திணைப்புனம்

முருகன்: அதோ சுந்தரவல்லி. எவ்வளவு லாவகமாக திணைப்புனத்தை காத்துக் கொண்டிருக்கிறாள்? பிரபஞ்சத்தை ஆளவேண்டிய இவளைப் போய் இந்த வேடவர்கள் திணைப்புனத்தைக் காவல் காக்க வைத்து விட்டார்களே! அவர்களுக்குத் தெரிந்தது அவ்வளவு தான். வேடர் குலத்தில் அவதரித்துள்ளாள். அதனால் வேடன் வடிவில் சென்று இவள் மனதைக் கவர்ந்து விடலாம்.

வள்ளி: ஸோ! ஸோ ! ஸோ ! ஸோ!

வேடன்: மானே ! மானே! ஏ மானே! மானே ! ஏ அழகான மானே! ஏ துள்ளியோடும் மானே! ஏ கன்னி இள மானே! ஏ வள்ளி இள மானே!

நானும் உன் இனத்தைச் சேர்ந்த வேடன் தான். நான் வேட்டையாடும் மானைத் தேடி வந்தேன். ஆனால் இங்கே அதை விடவும் அழகான மான்விழியோடும் மான் நடையோடும் மின்னல் இடையோடும் மனதைக் கவரும் பெண் மானைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். இனி அந்த மான் வேண்டாம். ஆஹா! இந்த மான் தான் எவ்வளவு அழகு. அந்த மான் பேசாது. இந்த மான் பேசுமே. பெண்ணே ! உன் பெயர் என்னடி? என்னிடம் ஏதாவது பேசு. உலகத்திலுள்ள பெண் குலத்திற்குத் தலைவி நீ. உன்னை சந்திரகாந்தி மேடையிலே வைக்க வேண்டும். இந்த பொல்லாத வனத்திலே காவல் வைத்த வேட்களுக்கு பிரம தேவன் அறிவைப் படைக்க மறந்து விட்டான் போலும். அட! இது என்ன? நீ என்னைப் பார்க்க விரும்பாமல் உன் முகத்தைத் திருப்பிக் கொள்கிறாயே. இது தர்மமா? நீ உன் இரண்டு கண்களாலும் பார்க்க வேண்டாம். ஒரு கண்ணாலாவது பார்க்கக் கூடாதா? அந்த மான் என்னைக் கொல்லாது. ஆனால் இந்த மானின் பார்வையே என்னைக் கொண்டு விடும் போலிருக்கிறதே. உன் அழகான வாய் திறந்து ஏதாவது பேச மாட்டாயா? மொழி ஒன்று புகலாயா? ஊருக்குப் போகிற வழியைச் சொல்லு. உன் மேல் கொண்ட காதலால் தவிக்கும் எனக்கு ஆறுதலாய் ஏதாவது பேசு. உன் மேல் கொண்ட விரகதாபத்தால் நான் இறந்து விடுவேன் போலிருக்கிறதே! பெண்ணே! சுலபமாக வரக்கூடிய மூர்த்தி நானல்ல. என்னைப் பார்க்க பலர் தவமிருக்கிறார்கள். நீ என்னிடம் இப்படி பேசாமலேயே இருந்தால் பிறகு நான் வந்த வழியே திரும்பி சென்று விடுவேன். நான் வந்தேன் ஆனால் நீ தான் பேசவில்லை என்கிற பழி ஒன்று நின் பால் சாரும். பராமுகம் தவிர்ப்பாய்.

நம்பிராஜன்: வள்ளீ ! வள்ளீ!

வள்ளி: அட்டே! தந்தை வருகிறார் போலிருக்கிறதே.

வேடன்: என்னது ? உன் தந்தையா? அட்டா. இந்தத் திணைபுனத்தில் எங்கே ஓடி சென்று மறைவது? சரி பேசாமல் வேங்கை மரமாய் மாறி விடவேண்டியது தான்.

நாரதர்: என்ன அழகு? வள்ளியின் மேல் கொண்ட காதலால் முருகப் பெருமான் வேங்கை மரமாய் நிற்கிறாரே! ஆகா. இது என்ன அதிசயம்? நான்கு வேதங்களே வேர்களாக 28 சிவாகமங்களே கிளைகளாக 64 கலைகளே இலைகளாக ஏழு கோடி மந்திரங்களே மலர்களாக ஞானமே கனியாக வேங்கை மரமாய் முருகப் பெருமான் நிற்கிறாரே! வள்ளிக்குப் பெருமான் இப்பொழுது கலைஞானத்தை வழங்குகிறார்.

நாத விந்துக லாதீ நமோநம வேத மந்த்ரசொ ரூபா நமோநம

ஞான பண்டித ஸாமீ நமோநம வெகுகோடி

நாம சம்புகு மாரா நமோநம போக அந்தரி பாலா நமோநம

நாக பந்தம யூரா நமோநம பரசூரர்

சேத தண்டவி நோதா நமோநம கீத கிண்கிணி பாதா நமோநம

தீர சம்பரம வீரா நமோநம கிரிராஜ
தீப மங்கள ஜோதீ நமோநம தூய அம்பல லீலா நமோநம
தேவ குஞ்சரி பாகா நமோநம அருள்தாராய்
ஈத லும்பல கோலா லபூஜையும் ஓத லுங்குண ஆசா ரநீதியும்
ஈர முங்குரு சீர்பா தசேவையு மறவாத
ஏழ்த லம்புகழ் காவே ரியால்விளை சோழ மண்டல மீதே மநோகர
ராஜ கெம்பிர நாடா ஞநாயக வயலூரா
ஆத ரம்பயி லாரு ரர்தோழமை சேர்தல் கொண்டவ ரோடே முனாளினில்
ஆடல் வெம்பரி மீதே நிமாகயி லையிலேகி
ஆதி யந்தவு லாவா சுபாடிய சேரர் கொங்குவை காவுர் நனாடதில்
ஆவி னன்குடி வாழ்வா னதேவர்கள் பெருமாளே.
நம்பிராஜன்: அம்மா வள்ளி! எல்லாம் சரியாயிருக்கில்லே? உனக்கு ஒண்ணும்
பிரச்சனை இல்லையே?
வள்ளி: அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லைப்பா.
சகோதரன் 1: வள்ளி. நிறைய பறவையெல்லாம் ஓட்டினியா?
வள்ளி: ஓட்டினேன் அண்ணா.
சகோதரன் 1: அப்பா அப்பா. இதை பாருங்க. இதென்ன இங்கே புதுசா ஒரு
வேங்கை மரம்? இந்த மரம் இதுக்கு முன்னே இங்க இருந்ததில்லையே?
நம்பிராஜன்: ஆமாம். நானும் இப்ப தான் கவனிக்கறேன். திடீர்ன்னு எப்படி ஒரு
மரம் முளைக்கும்? ஏதாவது பேய் பிசாசோட வேலையாயிருக்குமோ?
சகோதரன் 1: எதுக்குப் பிரச்சனை. பேசாமல் இந்த மரத்தை வெட்டி விடலாம்.
வள்ளி: ஐய்யய்யோ! வேண்டாம்ப்பா.
நம்பிராஜன்: பார்த்தா பச்சை மரமா இருக்கு. பச்சை மரத்தை வெட்டினா பாவம்.
அதனால் வெட்ட வேண்டாம்.
வள்ளி: ஆமாம்ப்பா. இந்த மரம் இருக்கிறது எனக்கு ஆதரவாய் இருக்கு.
நம்பிராஜன்: வள்ளிக்குப் பிடிச்சிருக்கு. இந்த மரத்தின் நிழலில் குழந்தை
இருந்துட்டு போட்டும். ஏதாவது பிரச்சனை வந்தா பின்னாலே பார்த்துக்கலாம்.
வள்ளி: ஆமாம்ப்பா.
நம்பிராஜன்: சரி வள்ளி. நீ உன் வேலையைப் பாரு. நான் அப்பறமா வர்றேன்.
வள்ளி: சரிப்பா.

(நம்பிராஜனும் மகனும் செல்லுதல்)

வேடன்: என் உயிரைக் காப்பாற்றியதற்கு மிகவும் நன்றி பெண்ணே. உன் மனதிலும் என் மேல் காதல் இருப்பதைத் தான் இது காட்டுகிறது. நான் பிறகு வருகிறேனடி.

(வேடன் செல்லுதல்)

நாரதர்: முருகப் பெருமானும் மன்னன் மகனாகவும் வளையல்காரனாகவும் வந்து வள்ளியிடம் பேசுகிறார். ஆனால் பலன் ஒன்றுமில்லை. அடுத்தது பெருமான் எடுக்கப் போகும் அவதாரம் என்னவோ?

காட்சி 4. இடம்: வனம்

நம்பிராஜன்: வள்ளி எவ்வளவு அழகாய் திணைப்புனத்தைக் காவல் காக்கிறா பார்த்தியா?

சகோதரன் 1: ஆமாம்பா. என் தங்கச்சியாச்சே.

நம்பிராஜன்: கூடிய சீக்கிரமே வள்ளிக்கு ஒரு நல்ல மாப்பிள்ளையா பார்த்து கல்யாணம் பண்ணனும்.

சகோதரன் 1: வள்ளியைக் கட்டிக்கிறதுக்கு நம்ம ஜாதில நான் நீன்னு போட்டி போட்டுண்டு மாப்பிள்ளைங்க வருவாங்க. நாம தான் யோசிச்சு நல்ல மாப்பிள்ளையா தேர்ந்தெடுக்கணும்.

நம்பிராஜன்: அடடா. அங்க பாரு. யாரோ ஒரு வயசான வேதியர் வர்றாரே? ஒரு வேளை வழி தவறி நம்ம காட்டுக்குள்ள வந்திருப்பாரோ?

கிழ வேதியர்: சம்போ! மஹாதேவா! சம்போ! மஹாதேவா!

நம்பிராஜன்: சாமி! வணக்கம். வாங்க. வாங்க. நீங்க யாரு?

கிழ வேதியர்: சம்போ! மஹாதேவா! எல்லா நலன்களையும் பெற்று வாழ்வாய். நீ யாரப்பா?

நம்பிராஜன்: சாமி! நான் இந்த காட்டுல இருக்கிற வேடர்களின் தலைவன். என் பெயர் நம்பிராஜன். இது என் மகன்.

சகோதரன் 1: சாமி! வணக்கம்.

கிழ வேதியர்: நீண்ட ஆயுளுடன் வாழ்வாயாக.

நம்பிராஜன்: சாமி! எங்கேயாவது வழி தவறி காட்டுக்குள்ள வந்துட்டீங்களா? நீங்க எங்கிருந்து வர்றீங்க?

கிழ வேதியர்: அப்பா எனக்கு ஊரும் இல்லை பேரும் இல்லை குலமும் இல்லை. குமரியிலேயிருந்து கொஞ்சம் தவம் செய்யலாம் என்று வந்தேன். நான் பல தலங்களுக்குத் தீர்த்த யாத்திரையா போய் கொண்டிருக்கேன். அருந் தபசி இப்ப அருந்த பசி. திடீரென்று பசியும் தாகமும் என்னை வாட்டுகிறது. சரி இந்த காட்டுக்குள்ள ஏதாவது பழம் கிடைக்குமோன்னு வந்தேன்.

நம்பிராஜன்: வெறும் பழம் எதுக்கு சாமி? எங்க காட்டுல உங்களுக்கு உண்ண தேன் தினைமாவு எல்லாம் கிடைக்கும். என் பொண்ணு வள்ளி பக்கத்திலே தான் தினைப்புனைத்தைக் காவல் காத்திண்டிருக்கா. அவகிட்ட உங்களை அழைச்சிண்டு போறேன். அவ உங்களை நல்லா பார்த்துப்பா. வாங்க.

கிழ வேதியர்: நல்லது! நல்லது! மிக்க மகிழ்ச்சி! சம்போ! மஹாதேவா!

நாரதர்: ஒன்றை ஒன்றாக மாற்றுபவன் வேதியன். அஞ்ஞானிகளை மெய்ஞானிகளாய் மாற்றுவான் இறைவன். வள்ளியை ஆட்கொள்ள முருகப் பெருமான் வேதியனாக வந்தது மிகவும் பொருத்தமானது.

காட்சி 5. இடம்: தினைப்புனம்

நம்பிராஜன்: வள்ளி ! வள்ளி!

வள்ளி: அட! அப்பா திரும்பி வந்துட்டாரே. வாங்கப்பா

நம்பிராஜன்: வள்ளி. இத பாரு யாரு வந்திருக்காங்கன்னு பாரு.

வள்ளி: யாருப்பா இது?

நம்பிராஜன்: நாம செஞ்ச தவத்தின் பயனா இந்தப் பெரியவர் நம்ம காட்டைத் தேடி வந்திருக்கார். தீர்த்த யாத்திரையா கிளம்பியிருக்கார். பசியும் தாகமும் எடுத்தது. நம்ம காடு தென்பட்டதாலே நம்ம உதவியைத் தேடி வந்திருக்கார். நம்மள தேடி வந்தவங்களை உபசரிக்கிறது நம்ம கடைமையில்லையா?

வள்ளி: ஆமாம்மா.

நம்பிராஜன்: சாமியைக் கும்பிட்டுக்கம்மா.

வள்ளி: வணக்கம் சாமி!

கிழ வேதியர்: சீக்ரமேவ விவாஹ ப்ராப்திரஸ்து!

நம்பிராஜன்: அப்படின்னா என்ன சாமி?

கிழ வேதியர்: சீக்கரமே கல்யாணம் ஆகட்டும்னு அர்த்தம்.

நம்பிராஜன்: நன்னா சொன்னீங்க சாமி. நான் கூட வள்ளிக்கு எங்க ஜாதிலே நல்ல வேடனா பாத்திக்கிட்டிருக்கேன்.

கிழ வேதியர்: வேடனா? வள்ளியோட அழகுக்கும் குணத்துக்கும் அந்த முருகனே வந்து அவளைக் கல்யாணம் பண்ணிண்டு போகப் போறான் பாரு.

வள்ளி: போங்க தாத்தா!

கிழ வேதியர்: அட வெட்கத்தைப் பாரு!

நம்பிராஜன்: ரொம்ப சந்தோஷம் சாமி. வள்ளி ! சாமி அப்பவே பசிக்குதுண்ணு சொன்னாரு. அவருக்கு சாப்பிட ஏதாவது கொடும்மா.

வள்ளி: சரிப்பா.

நம்பிராஜன்: சாமி! வள்ளிக்கு நீங்க துணை, வள்ளி உங்களுக்குத் துணை சரியா?

கிழ வேதியர்: சரியா சொன்னே போ. நம்பிராஜா உன்னை பாராட்டுவதுக்கு வார்த்தையே கிடையாது. நீ ஒண்ணத்துக்கும் கவலைப்படாதே. நான் வள்ளியை நன்னா பாத்துக்கிறேன்.

நம்பிராஜன்: ரொம்ப சந்தோஷம் சாமி. வள்ளி ! சாமியை நன்னா பார்த்துக்கம்மா. அப்ப நான் வரட்டா?

வள்ளி: சரிப்பா.

கிழ வேதியர்: சம்போ! மஹாதேவா!

(நம்பிராஜன் விடைபெறுதல்)

வள்ளி: தாத்தா ! ரொம்ப வெயிலாயிருக்கு. வாங்க அந்த மரத்தடியிலே போய் உட்காரலாம்.

கிழ வேதியர்: வள்ளி ! நீ கூப்பிட்டா நான் எங்க வேணும்னாலும் வருவேன்.

வள்ளி: சரி தாத்தா. இங்கே உட்காருங்க.

கிழ வேதியர்: தோ. உட்கார்ந்துட்டேன்.

வள்ளி: தாத்தா ! தேனும் தினைமாவும் இருக்கு. சாப்பிடறீங்களா?

கிழ வேதியர்: ஓ! வள்ளி ! நீ கொடுத்தா நான் விஷத்தைக் கூட சாப்பிடுவேன்.

வள்ளி: அடட. யாராவது விஷத்தைப் போய் கொடுப்பாங்களா? நல்ல மலைத்தேன் சேர்த்து தினைமாவு உருண்டை புடிச்ச தானேன். ருசியா இருக்கும் சாப்பிடறீங்களா?

கிழ வேதியர்: சரி வள்ளி.

வள்ளி: இந்தாங்க புடிங்க தாத்தா !

கிழ வேதியர்: இதோ புடிச்சுட்டேன்.

வள்ளி: என்ன தாத்தா! என் கையைப் புடிக்கிறீங்க?

கிழ வேதியர்: நீ தானே புடிக்க சொன்னே. ஓ உன் இடுப்பைப் புடிக்கணுமா?

வள்ளி: என்ன தாத்தா! கிண்டலா? உருண்டையைப் புடிக்க சொன்னா என்னென்னமோ சொல்றீங்க.

கிழ வேதியர்: கோச்சிகாதே வள்ளி. பசி காதடைக்கறதா. நீ சொல்றது ஒண்ணும் கேட்கலை.

வள்ளி: ஐயோ பாவம். பரவாயில்லை. இந்தாங்க சாப்பிடுங்க.

கிழ வேதியர்: வள்ளின்னா வள்ளி தான். கொடு கொடு பசி தாங்கமுடியலை. ஆஹா வள்ளி இந்த தேனும் தினைமாவும் எவ்வளவு ருசியாயிருக்கு?

வள்ளி: உங்களுக்குப் பிடிச்சிருக்கா தாத்தா?

கிழ வேதியர்: பிடிக்காம இருக்குமா? என் வள்ளி கையால கொடுத்தா விஷத்தைக் கூட சாப்பிடுவேன். ஹிக் ஹிக் ஹிக்

வள்ளி: ஐயோ தாத்தா என்னாச்சு?

கிழ வேதியர்: ஒண்ணுமில்லை வள்ளி ஹிக் தண் ஹிக் தண்ணி ஹிக் வேணும் ஹிக் தாக ஹிக் மாய் ஹிக் இருக்கு ஹிக்.

வள்ளி: அடடா. தண்ணி வேணும்னா ஆறு மலை தாண்டி ஏழாவது மலைக்குத் தான் போகணும். வர்றீங்களா?

கிழ வேதியர்: நீ கூப்பிட் ஹிக் டா எங் ஹிக் க வேணும் ஹிக் னாலும் ஹிக் வருவேன் ஹிக் வள்ளி.

வள்ளி: திரும்ப அதே பேச்சா. சரி சரி வாங்க கூட்டிகிட்டு போறேன்.

கிழ வேதியர்: வயசானவன் ஹிக் கையை ஹிக் பிடிச்சு ஹிக் கூட்டிகிட்டு போறியா ஹிக்?

வள்ளி: இது வேறயா? சரி வாங்க கூட்டிகிட்டு போறேன். இந்தாங்க இந்த கம்பை பிடிச்சிக்கங்க.

கிழ வேதியர்: வள்ளி ஹிக் ன்னா ஹிக் வள்ளி தான்.

காட்சி 6. இடம்: குளக்கரை

வள்ளி: இந்தாங்க தாத்தா. தண்ணி குடிங்க.

கிழ வேதியர்: அம்மாடி!

வள்ளி: நன்னா குடிச்சீங்களா? தாகம் தீர்ந்தததா?

கிழ வேதியர்: வள்ளி. உன்னைப் போல உண்டா? எனக்கு பசிச்சுது நீ தேனும் தினைமாவும் கொடுத்து பசியைத் தீர்த்து வெச்சே. எனக்கு தாகம் எடுத்தது. நீ தண்ணி குடுத்து தாகத்தைத் தீர்த்து வெச்சே.

வள்ளி: பரவாயில்லை. பரவாயில்லை.

கிழ வேதியர்: வந்து வள்ளி இன்னும் ஒண்ணு

வள்ளி: என்னது?

கிழ வேதியர்: அது வந்து

வள்ளி: என்னது?

கிழ வேதியர்: அது வந்து

வள்ளி: அட என்ன தாத்தா? சொல்லுங்க.

கிழ வேதியர்: அது ஒண்ணுமில்லை வள்ளி. நீ பசியைத் தீர்த்தே நீ தாகத்தைத் தீர்த்தே. இன்னும் ஒண்ணு இருக்கு. அதையும் தீர்த்திட்டேன்னா முடிஞ்சுது.

வள்ளி: என்னது?

கிழ வேதியர்: அது வந்து

வள்ளி: அட என்ன தாத்தா? சொல்லுங்க.

கிழ வேதியர்: என் தாகத்தைத் தீர்த்த பெண்ணே என் மோகத்தைத் தீர்ப்பாயாடி என்னன்பே?

வள்ளி: என்னது? தாத்தா என்ன சொன்னீங்க?

கிழ வேதியர்: என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கிறியா?

வள்ளி: என்ன தாத்தா பசி முத்தி போனதுல பைத்தியம் பிடிச்சிருச்சா?

கிழ வேதியர்: ஆமாம் வள்ளி. எனக்கு வள்ளி பைத்தியம் பிடிச்சிருக்கு.

வள்ளி: ஆனா இந்த வள்ளிக்கு முருகன் பைத்தியம் தான் பிடிச்சிருக்கு. முருகனே வந்து கல்யாணம் பண்ணிப்பான்னு ஆசீர்வாதம் பண்ணிட்டு பேசற பேச்சைப் பாரு.

கிழ வேதியர்: முருகனா இருந்தா என்ன நானா இருந்தா என்ன. என்னையே முருகனா நினைச்சுக்கோ.

வள்ளி: நல்ல கதை. ஏதோ வயசுல பெரியவராச்சேன்னு பார்த்தா இப்படியா பேசறது?

கிழ வேதியர்: வேற எப்படி பேசணும்னு சொல்லு. அப்படி பேசறேன்.

வள்ளி: பேசல. உளறீங்க.

கிழ வேதியர்: வள்ளி என்னை கிழவன்னு நினைக்காதே. நீ என்ன சொன்னாலும் நான் செய்வேன். உன்னை ரொம்ப சந்தோஷமாய் வெச்சுப்பேன்.

வள்ளி: ஆ! வச்சிப்பீங்க வச்சிப்பீங்க

கிழ வேதியர்: வள்ளி உன் கால்ல கூட நான் விழ தயார்.

வள்ளி: ஏ தாத்தா! காலை விடுங்க தாத்தா. ஐயோ! யாராவது வாங்களேன்.

கிழ வேதியர்: இந்த காட்டுல இப்ப யாரும் வர மாட்டாங்க. உன்னை விட மாட்டேன்.

வள்ளி: நான் போறேன். நல்ல பைத்தியம்.

கிழ வேதியர்: வள்ளி. சொன்னா கேளு. சரின்னு சொல்லு. போகாத.

வள்ளி: சரியான பைத்தியம்.

கிழ வேதியர்: வள்ளி எனக்கு எல்லாம் தெரியும். நீ மட்டும் இப்ப ஒத்துக்கலைன்னா நான் யானையை வரவழைப்பேன்.

வள்ளி: இத பாருடா. யானையை வரவழைப்பாராம். சரியான பைத்தியம்.

கிழ வேதியர்: நீ நம்ப மாட்டேங்கிறேல்ல. அதோ பாரு பெரிய யானை.

வள்ளி: ஐயோ! ஐயோ! யானை! யானை! எனக்கு யானைன்னா ரொம்ப பயம். காப்பாத்துங்க! காப்பாத்துங்க!

கிழ வேதியர்: என்னை கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்னு சொல்லு. யானையைப் போகச் சொல்றேன்.

வள்ளி: நிஜம்மா யானை போயிடுமா?

கிழ வேதியர்: நிஜம்மா போயிடும்.

வள்ளி: எங்க போக சொல்லுங்க பார்க்கலாம்.

கிழ வேதியர்: இத பாரு. யானை போயிடுச்சு.

வள்ளி: அப்பா! இப்ப தான் நிம்மதியாயிருக்கு.

கிழ வேதியர்: வள்ளி! என்னை கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்னு சொல்லயிருக்க.

வள்ளி: அட போங்க தாத்தா. நான் சும்மா சொன்னேன்.

கிழ வேதியர்: வள்ளி! இது சரியில்லை.

வள்ளி: எது சரியில்லை? நான் என்ன சத்தியமா பண்ணினேன்? உங்களை நன்னா எய்ச்சுபட்டேன்.

கிழ வேதியர்: அப்படியா விஷயம்? இப்ப நான் உன்னை எய்க்கறேன் பாரு. யானை திரும்ப வந்திருக்கு பாரு.

வள்ளி: ஐயோ! ஐயோ! யானை! யானை!

கிழ வேதியர்: என்னை கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன்னு சத்தியம் பண்ணு. யானையைப் போகச் சொல்றேன்.

வள்ளி: ஐயோ தாத்தா! என்னை காப்பாத்துங்க தாத்தா.

கிழ வேதியர்: நீ சத்தியம் பண்ணு. உன்னைக் காப்பாத்தறேன்.

வள்ளி: சரி தாத்தா. நான் சத்தியமா உங்களைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கறேன். யானையைப் போகச் சொல்லுங்க.

கிழ வேதியர்: விநாயக பெருமானே. தங்கள் உதவிக்கு நன்றி. வள்ளி. கண்ணைத் திறந்து நான் யார் என்று பார்.

வள்ளி: பெருமானே! தாங்களா?

முருகன்: ஆம். தருணம் வந்ததால் நின்னைத் திருமணம் செய்துக்கொள்ள யாமே வேடுவனாகவும் மன்னன் மகனாகவும் வளையல்காரனாகவும் கிழ வேதியராகவும் வந்தோம்.

வள்ளி: சுவாமி. தாங்கள் தங்கள் சுயரூபத்தில் வந்து என்னை ஆட்கொண்டிருக்கக் கூடாதா? என்னை ஏன் இப்படி பலவாறு சோதித்தீர்கள்?

முருகன்: வள்ளி. நம் திருமணம் பெரும் வேதாந்த தத்துவம். உள்ளமாகிய வயலிலே ஆணவம் என்னும் காட்டைக் வெட்டி அகங்காரம் என்னும் கல்லைப் பிளந்து மௌனம் என்னும் வித்தை விதைத்து அன்பு என்னும் தண்ணீரைப் பாய்ச்சி சாந்தம் என்னும் வேலியைக் கோலி ஜீவாத்மா என்னும் வள்ளி ஞானமாகிய பயிரிலே முத்திக் கல்லிலே தோன்ற திட்பர்க்கை என்னும் கல்லில் ஏறி இறைவன் திருநாமங்கள் என்னும் கல்லை எறிந்து காம, க்ரோத, லோப, மோஹ, மத, மாத்ஸர்யம் என்னும் பறவையினங்களை நீ ஆலோ ஆலோ என்று ஓட்டினாயே.

இறைவனுக்கு உயிர்களிடத்தில் எந்த பாகுபாடும் கிடையாது என்பதைக் காட்டவே உன் அக்காள் அமிர்தவல்லி தெய்வமகளாகவும் நீ குற மகளாகவும் அவதரித்துள்ளீர்கள். மனத்தின் தொடர்பு இல்லாதது மௌனம். மௌனத்தைக் கடைபிடித்து சாந்தம் என்னும் வேலி இட்டு நான் செய்கிறேன் நான் பேசுகின்றேன் நான் கர்த்தா நான் போக்தா என்னும் எண்ணத்தை விட்டு நடப்பதெல்லாம் நம்பன் செயல் என் செயலாவது யாதொன்றுமில்லை என்ற தற்போதம் எழுந்து சிவமயமாகி நிற்பது தான் வள்ளியம்மையாரின் தினைபுனம். நீ கல்லை விட்டு எறிய அந்தக் காடெல்லாம் நாதமயமாகி பரவியது. உன் பாடலைக் கேட்டு அங்கேயுள்ள வேட்களுக்கெல்லாம் அஞ்ஞானம் போய் மெய்ஞானம் உண்டானது. பசியாற வந்த தினைபுனங்கள் எல்லாம் பாடலைக் கேட்ட ஆனந்த வெள்ளத்தில் அமிழ்ந்திருக்கின்றன. சிவஞானமாகிய பயிரைக் காத்து ரட்சிக்கின்றாய். ஆறு மலைகளைத் தாண்டி 7 வது மலையிலே தண்ணீர் இருக்கு என்று நீ என்னை அழைத்து வந்து தண்ணீர் தந்தது மூலாதாரம், சுவாதிஷ்டானம், மணிபூரகம், அனாஹதம், விசுத்தி, ஆக்ரை என்னும் 6 ஆதாரங்களைக் கடந்து சஹஸ்ராரத்தில் அமிர்த நிலையைத் தரும் ஆனந்த அருவி பாயும் என்றும், ஜீவாத்மாவான வள்ளியை பரமாத்மாவான முருகப் பெருமான் அழைத்துக் கொண்டு போனார் என்பதைக் காட்டுகிறது. இரு வினை ஒப்பு, மலபரிபாகம் வந்து, நான் என்னும் அகந்தைவிட்டு அகப்பற்றும் புறப்பற்றும் போனவுடனே, சத்தி நிபாதம் நிகழ்ந்ததால் நான் நிஜ வடிவில் உனக்குக் காட்சி கொடுத்தேன். இப்பொழுது உனக்குப் பிரணவ மந்திரத்தை உபதேசிக்கிறேன். இன்று இரவு நான் உன்னை வந்து அழைத்துக் கொண்டு செல்கிறேன். நீ வா. உனக்குக் குமார தந்திரத்தை உபதேசிக்கிறேன். இப்பொழுது நீ வீட்டிற்குச் செல்.

வள்ளி: சுவாமி. என் பாக்கியம். அப்படியே செய்கிறேன்.

காட்சி 7. இடம்: வள்ளியின் வீடு

தாய்: என்னங்க! என்னங்க! வள்ளியைக் காணோம்.

நம்பிராஜன்: என்னது வள்ளியைக் காணோமா? வாங்க எல்லாரும் போய் தேடலாம்.

காட்சி 8. இடம்: காடு

சகோதரன் 1: அதோ வள்ளி.

சகோதரன் 2: இது யாரிது புதுசா? இவன் நம்ம வள்ளியைத் தூக்கிண்டு போக பார்க்கிறான்.

சகோதரன் 1: விடறா அம்பை. ஏய் யாரடா நீ?

வள்ளி: ஐயோ! வேண்டாம் வேண்டாம் !

நாரதர்: அடடா ! முருகப் பெருமானின் சேவலின் ஓசையால் வள்ளியின் அனைத்துச் சொந்தக்காரர்களும் மாய்ந்து விட்டனரே!

வள்ளி: அப்பா! அண்ணா. இது என்ன கொடுமை அவர் யாருன்னு தெரியாம தாக்கி இப்படி ஆயிடுத்தே.

நாரதர்: முருகப் பெருமானே! வள்ளியின் அனைத்து உறவினர்களையும் மாய்த்து அவளை மணம் புரிவது முறையோ? நாராயண! நாராயண!

முருகன்: நாரத முனிவரே! எமக்குத் தெரியும். கவலை வேண்டாம். வள்ளியின் அருட்கடாட்சத்தால் அனைவரும் உயிர் பெறுவர்.

வள்ளி: என் பாக்கியம் ஸ்வாமி! அப்பா! அண்ணா!

நம்பிராஜன்: வள்ளி!

சகோதரர்கள்: வள்ளி!

நாரதர்: நாராயண! நாராயண!

நம்பிராஜன்: நாரத முனிவரா! நமஸ்காரம் சாமி.

நாரதர்: நம்பிராஜா. அந்த முருகப்பெருமானையே மாப்பிள்ளையாக அடைந்த நீ மூவுலகத்தாராலும் நமஸ்கரிக்கத் தகுந்தவன்.

நம்பிராஜன்: என்னது! எங்க தெய்வமான முருகப் பெருமானா எங்க வள்ளியோட மாப்பிள்ளை? நாங்க செஞ்ச பாக்கியமே பாக்கியம். முருகப் பெருமானே. அறியாம செஞ்ச எங்க எல்லாரோட தப்பையும் மன்னிக்கணும். இதோ நானும் என் மனைவியும் சந்தோஷமா எங்க வள்ளியை உங்களுக்குக் கல்யாணம் பண்ணி தர்றோம். எங்க பாக்கியமே பாக்கியம்.

சகோதரர்கள்: வெற்றிவேல் முருகனுக்கு அரோஹரா! வீரவேல் முருகனுக்கு அரோஹரா!

முருகன்: மிக்க மகிழ்ச்சி. அனைத்து நலன்களையும் பெற்று பல்லாண்டு வாழ்வீர்களாக.

நாரதர்: பாதி மதிநதி போது மணிசடை நாத ரருளிய குமரேசா

பாகு கனிமொழி மாது குறமகள் பாதம் வருடிய மணவாளா

காது மொருவிழி காக முறஅருள் மாய னரிதிரு மருகோனே

கால னெனையணு காம லுனதிரு காலில் வழிபட அருள்வாயே

ஆதி யயனொடு தேவர் சுரருல காளும் வகையுறு சிறைமீளா

ஆடு மயிலினி லேறி யமரர்கள் சூழ வரவரு மிளையோனே

சூத மிகவளர் சோலை மருவுசு வामी மலைதனி லுறைவோனே

சூர னுடலற வாரி சுவறிட வேலை விடவல பெருமாளே.

அகஸ்தியர்: முருகா! முருகா! ஆஹா! வள்ளி அம்மையார் இச்சா சக்தி தெய்வானை அம்மையார் கிரியா சக்தி. முருகப் பெருமானின் கையிலிருக்கும் வேல் ஞானசக்தி. வள்ளியைக் கொண்டு இகலோகத்து நலமும் தெய்வானையைக் கொண்டு பரலோகத்து நலமும் வேலாயுதத்தைக் கொண்டு முக்தி நலமும் நல்கும் கந்தனுக்கு அரோஹரா. முருகனுக்கு அரோஹரா.

அனைவரும்: ஆறிரு தடந்தோள் வாழ்க ஆறுமுகம் வாழ்க வெற்பைக்

கூறுசெய் தனிவேல் வாழ்க குக்குடம் வாழ்க செவ்வேள்

ஏறிய மஞ்சை வாழ்க யானைதன் அணங்கு வாழ்க

மாறில்லா வள்ளி வாழ்க வாழ்க சீர் அடியார் எல்லாம்

உருவாய் அருவாய், உளதாய் இலதாய்

மருவாய் மலராய், மணியாய் ஒளியாய்க்

கருவாய் உயிராய்க், கதியாய் விதியாய்க்

குருவாய் வருவாய், அருள்வாய் குகனே.

4/6/2022

இரமணரின் அன்னை

முனைவர் ரா. சரஸ்வதி சாயிநாத்

(திரைக்குப் பின்னே: இரமண மகரிஷிகள் தமிழகத்தில் மதுரை அருகே திருச்சுழி என்னும் ஊரில் 1879ம் வருடம் டிசம்பர் மாதம் 30ஆம் தேதி அவதரித்தார். அவர் பெற்றோர் பெயர் சுந்தரம் ஐயர் மற்றும் அழகம்மாள். பெற்றோர் அவருக்கு இட்ட பெயர் வெங்கடராமன். வெங்கடராமனைத் தவிர அவர் பெற்றோருக்கு நாகசாமி, நாகசுந்தரம் என்கிற மகன்களும் அலமேலு என்னும் மகளும் இருந்தனர். தன் பதினேழாவது வயதில் ஆத்மஞானம் அடைந்த வெங்கடராமன் திருவண்ணாமலையை அடைந்து அங்கேயே தங்கினார். அவர் இரமண மகரிஷிகள் என்னும் பெரும் பெயர் பெற்ற ஞானியாய் விளங்கினார். தான் பெரிய ஞானியாய் இருந்தாலும் தன் தாயைக் கடைசி வரை பாதுகாத்து இறுதியில் அவருக்கு மோட்சமும் கொடுத்தார். இக்குறு நாடகம் இரமண மகரிஷிகளின் தாயை மையமாக கொண்டு அமைந்தது).

காட்சி ஒன்று

(திரைக்குப் பின்னே: அழகம்மாளுக்கு பிரசவ நேரம் நெருங்குகிறது. அவருக்கு குழந்தை பிறக்கிறது).

மூதாட்டி: அழகம்மை! அழகம்மை! பிறவியிலியிருந்தே கண் தெரியாத நான் ஒரு பெரிய வெளிச்சத்தைப் பார்க்கிறேன். அழகம்மை! உன் மகன் ஒரு பெரிய மகான் என்கிறதுல சந்தேகமே இல்லை. நீ பெரிய பாக்கியசாலி.

காட்சி இரண்டு

(திரைக்குப் பின்னே: வெங்கடராமனுக்கு 12 வயதிருக்கும் போது அவர் தந்தை காலமாகிறார். வெங்கடராமன் தன் அண்ணன் நாகசாமியுடன் மதுரையில் தன் மாமா வீட்டில் வளர்ந்தார். 1895ம் வருடத்தில் ஒரு நாள்-)

வந்தவர்: வணக்கம். சுப்பா ஐயர் இருக்கிறாரா?

வெங்கடராமன்: நீங்கள் யார்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?

வந்தவர்: நான் அருணாசலத்திலேயிருந்து வருகிறேன்.

வெங்கடராமன்: அருணாசலமா? அது எங்கேயிருக்கு?

வந்தவர்: அட, இது தெரியாதா? திருவண்ணாமலை தான் அருணாசலம்.

வெங்கடராமன்: திருவண்ணாமலையா? திருவண்ணாமலை!

(வெங்கடராமன் மனதில் திருவண்ணாமலை திருவண்ணாமலை என்றே உச்சரித்து கொண்டு செல்லுதல்).

காட்சி மூன்று

(திரைக்குப் பின்னே: ஜூலை 16, 1896. சட்டென்று வெங்கடராமனுக்கு ஆத்மஞானம் உண்டாகிறது. தான் யாரென்பதை அவர் உணர்கிறார். அதன் பின் அந்நிலையிலேயே ஆழ்ந்து விடுகிறார். நாள் ஆகஸ்ட் 29, 1896).

நாகசாமி: ஏன்டா வெங்கடராமா! வர வர உன் போக்கே சரியில்லையே! பிரமை பிடிச்ச மாதிரி ஏன் எப்பவும் உட்கார்ந்திருக்கே?... ஆமாம், உன் வாத்தியார் உன்னை மூணு வாட்டி பிரெயின் கிராமர் இம்போசிஷன் எழுத சொன்னாரே, எழுதினியா?

(வெங்கடராமனிடமிருந்து பதில் இல்லை. பிரமை பிடித்த மாதிரியே அமர்ந்திருத்தல்).

நாகசாமி: ஹும். இப்படி இருக்கிறவனுக்கு இதெல்லாம் எதுக்கு?

வெங்கடராமன்: (தனக்குள்ளே)ஆமாம்! இப்படி இருக்கிறவனுக்கு இதெல்லாம் எதுக்கு? அருணாசலத்துக்கு போயிடணும். (உரக்க) அண்ணா! எனக்கு இன்னிக்கு பள்ளிகூடத்திலே மின்சாரத்தைப் பற்றி சிறப்பு வகுப்பு இருக்கு. நான் போறேன்.

நாகசாமி: நல்லதா போச்சு. உன் பள்ளிகூடத்துக்கு பக்கத்துல தானே என் கல்லூரி இருக்கு. அதுல என் கல்லூரி கட்டணம் 5 ரூபாய் கட்டிடுடா. பெட்டில பணம் இருக்கு. எடுத்துக்கோ. (நாகசாமி சென்று விடுதல்).

வெங்கடராமன்: இதோ 5 ரூபாய். இந்த அட்லஸ்லே திண்டிவனம் தான் திருவண்ணாமலைக்கு அருகே இருக்கிற ரயில் நிலையம்னு போட்டிருக்கு. திருவண்ணாமலை வரை போகிறதுக்கு மூணு ரூபாய் போதுமே.

(கீழே அமர்ந்து எழுதுதல். பின் சென்று விடுதல். நாகசாமி வருகை).

நாகசாமி: டேய் வெங்கடராமா! கல்லூரி கட்டணத்தைக் கட்டிட்டியாடா? வெங்கடராமா! வெங்கடராமா! என்ன ஆளைக் காணும்? என்னது இது? அவன் கைப்பட எழுதின கடிதாசி மாதிரி இருக்கே?

(கடிதாசியை எடுத்து உரக்க படித்தல்).

நான் என் தந்தையாரின் கட்டளைக்கு ஏற்ப இங்கிருந்து புறப்படுகிறேன். இது ஒரு நல்ல விஷயத்துக்காகத் தான் புறப்பட்டு இருக்கிறது. ஆகையால் இதைப் பற்றி யாரும் வருத்தப்படவேண்டாம். இதைத் தேட பணமும் செலவு செய்ய வேண்டாம். உன் கல்லூரி கட்டணத்தை இன்னும் செலுத்தவில்லை. இத்துடன் இரண்டு ரூபாய் உள்ளது.

இப்படிக்கு

ஐயோ! வெங்கடராமா! உனக்கு என்னடா ஆச்சு? நீ எங்கடா போனே? நான் அம்மாவுக்கு என்னடா பதில் சொல்லுவேன்? அம்மா!

காட்சி நான்கு

(திரைக்குப் பின்னே: மானாமதுரையில் அழகம்மாளின் இல்லம்).

அழகம்மாள்: யாரது? அட்டே! நாகசாமி! வாடா. என்னடா நீ மட்டும் தனியே வந்திருக்கே. வெங்கடராமன் வரலை?

நாகசாமி: அம்மா! நான் அதை எப்படி சொல்றது?

அழகம்மாள்: என்னடா ஆச்சு? எனக்கு உடம்பெல்லாம் நடுங்கிறதே.

நாகசாமி: அம்மா! மனசை தேத்திக்கோ. வெங்கடராமன் கொஞ்ச நாளாவே பிரமை பிடிச்ச மாதிரி தான் இருந்தான். கடைசியிலே நேத்திக்கு இந்த கடிதாசியை எழுதி வெச்சிட்டு எங்கோ போயிட்டான். அவன் எங்கே இருக்கான்னு தெரியலை.

அழகம்மாள்: ஐயோ வெங்கடராமா! (மயங்கி விழுதல்).

காட்சி ஐந்து

(திரைக்குப் பின்னே: திருவண்ணாமலை சென்றடைந்த வெங்கடராமன் பாதாள லிங்க சன்னிதியில் சமாதியில் ஆழ்ந்து பின் சேஷாத்ரி சுவாமிகளால் கண்டெடுக்கப்படுகிறார். எப்பொழுதும் சமாதி நிலையில் இருந்த அவர் தவம் தடையின்றி நடக்க குருமூர்த்தம் என்னும் இடத்தில் தன் தியானத்தைத் தொடர்ந்தார். பக்தர்களிடமிருந்து தப்பிக்க பிராமண சுவாமி என்றழைக்கப்பட்ட வெங்கடராமனும் அவர் உதவியாளர் பழனிசாமியும் வெங்கடசாமி நாயக்கருக்குச் சொந்தமான மாந்தோப்பில் வாசம் செய்ய தொடங்கினர். பிராமண சுவாமியின் புகழ் பரவியது. அவரைத் தேடி அவரது மாமா நெல்லையப்ப ஐயர் வருகிறார்).

வெங்கடசாமி நாயக்கர்.: இந்த பிராமண சுவாமி நன்றாய் தியானத்தில் ஆழ்ந்திருக்கிறார். இதனால் அனைவருக்கும் நன்மை.

நெல்லையப்ப ஐயர்: வணக்கம்.

வெங்கடசாமி நாயக்கர்: வணக்கம். நீங்கள் யார்?

நெல்லையப்ப ஐயர்: என் பெயர் நெல்லையப்ப ஐயர். நான் ஒரு வக்கீல். மானாமதுரையிலிருந்து வர்றேன்.

வெங்கடசாமி நாயக்கர்: ரொம்ப சந்தோஷம். நான் உங்களுக்கு என்ன உதவி செய்யனும்?

நெல்லையப்ப ஐயர்: என்னோட மருமான் ஒருத்தனைக் கானோம்.

திருவண்ணாமலையில் யாரோ புதுசா ஒரு பிராமண சுவாமி இருக்கார்னு கேள்விபட்டேன். அவரைப் பார்க்கணும்னு வேண்டறேன். ஒரு வேளை அது என் மருமானா இருக்குமோன்னு ஒரு நப்பாசை.

வெங்கடசாமி நாயக்கர்: ஆமாம் அந்த பிராமண சுவாமி உள்ளே தான் தவம் செய்து கொண்டிருக்கிறார். ஆனால் அவர் யாரையும் பார்க்கிறதில்லையே.

நெல்லையப்ப ஐயர்: நான் என் பெயரை ஒரு கடுதாசியில் எழுதி தர்றேன். அதை அவரிடம் காண்பிங்கோ. அவர் அனுமதி கொடுத்தா நான் வர்றேன்.

வெங்கடசாமி நாயக்கர்: சரி, நீங்க இங்கேயே இருங்க.

(திரும்பி வந்து)

இது என்ன அதிசயம்? சுவாமி உங்களை உள்ளே வரச் சொல்றார்.

நெல்லையப்ப ஐயர்: சந்தோஷம். (பிராமண சுவாமியைப் பார்த்து) ஆ! இது எங்கள் வெங்கடராமன் தான். சுவாமி! உங்களைப் பார்க்காமல் உங்க அம்மா, அண்ணா எல்லாரும் ரொம்ப கவலைப்படறா. நீங்கள் ஒரு பெரிய மகான் ஆனது எங்கள் குடும்பமே செஞ்ச பாக்கியம். ஆனா உங்க அம்மாவையும் கொஞ்சம் நினைச்சு பாருங்கோ. நீங்கள் ஊருக்கு திரும்பி வந்து அங்கேயே தவம் செய்யலாமே. உங்கள் தவத்துக்கு எந்த தடையும் இருக்காது. அதுக்கு நான் உத்திரவாதம்.

(பிராமண சுவாமி மௌனமாய் இருத்தல்)

நெல்லையப்ப ஐயர்: சரி, இது தான் உங்க முடிவுன்னு நினைக்கிறேன். உங்க விருப்பப்படியே இங்கேயே தவத்தைத் தொடருங்கோ. நான் போய் உங்க அம்மா கிட்ட இந்த நல்ல விஷயத்தைச் சொல்லணும்.

காட்சி ஆறு

(திரைக்குப் பின்னே: இடம் அழகம்மாளின் இல்லம்).

நெல்லையப்ப ஐயர்: அழகம்மை, அழகம்மை!

அழகம்மாள்: வாங்கோ! வாங்கோ! போன விஷயம் என்ன ஆச்சு? வெங்கடராமனைப் பத்தி தகவல் ஏதேனும் தெரிஞ்சதா?

நெல்லையப்ப ஐயர்: தகவலா? நம்ம வெங்கடராமனைப் பார்த்துட்டே வந்திருக்கேன்.

அழகம்மாள்: என்ன? வெங்கடராமனைப் பார்த்தேளா? பின்னே அவனை ஏன் அழைச்சுண்டு வரலை?

நெல்லையப்ப ஐயர்: ஏன்னா வெங்கடராமன் இப்போ இங்கே வர்ற நிலைமையில் இல்லை.

அழகம்மாள்: ஏன் என்னாச்சு?

நெல்லையப்ப ஐயர்: அவர் இப்போ நம்ம பழைய வெங்கடராமன் இல்லை. திருவண்ணாமலையில் பெரும் சமாதியில் ஆழ்ந்திருக்கிற பிராமண சுவாமின்னு எல்லோரும் அவரைக் கொண்டாடறா. நான் எவ்வளவோ கூப்பிட்டு பார்த்தும் அவர் என் கூட வரலை. ஏன் அந்த ஞானி எனக்கு பதில் கூட சொல்லலை. மௌனமாவே இருந்துட்டார்.

அழகம்மாள்: எவ்வளவு பெரிய ஞானியா இருந்தா என்ன? அம்மாவுக்கு அப்பறம் தானே எல்லாம். இந்த அம்மா கூப்பிட்டா அவன் வராமலேயா போயிருவான்? டேய் நாகசாமி, வாடா. நாம திருவண்ணாமலைக்குப் போலாம்.

நாகசாமி: சரிம்மா.

காட்சி ஏழு

(திரைக்குப் பின்னே: வருடம் 1898. நாகசாமியும் அழகம்மாளும் பிராமண சுவாமியைத் தேடி வருதல். பிராமண சுவாமி தற்போது பவழக்குன்றில் இருப்பதைக் கேள்விப்பட்டு அங்கே வருதல். அழகம்மாளும் நாகசாமியும் பிராமண சுவாமியைக் காணல்).

அழகம்மாள்: ஐயோ! வெங்கடராமா! என்னடா இது? நாங்க இத்தனை பேர் இருக்கோமே. உனக்கு எங்க எல்லாரையும் விட்டுட்டு இப்படி வந்து கஷ்டப்படணும்னு என்னடா தலையெழுத்து? பெத்த வயிறு பத்திண்டு எரியறது. வாடா ஆத்துக்கு போலாம்.

(பிராமண சுவாமி மௌனம் காத்தல்)

அழகம்மாள்: நான் சொல்றது கேக்கலையா? ஏன்டா இப்படி இருக்கே? வாடா.

நாகசாமி: அம்மா, உன் புலம்பலாலே எந்த பிரயோஜனமும் இல்லை. வா ஆத்துக்கு போலாம். திரும்பி வந்து பார்க்கலாம்.

(இருவரும் செல்லல்).

காட்சி எட்டு

(அழகம்மாளும் நாகசாமியும் மீண்டும் வருதல்).

அழகம்மாள்: டேய் வெங்கடராமா! இதோ பாருடா. அம்மா உனக்கு பிடிச்ச பட்சணமெல்லாம் கொண்டு வந்திருக்கேன். என் செல்லமோல்யோ. அம்மா கூட வந்துடுடா. அம்மா என்ன தான் சுவாமி பக்தியா இருந்தாலும் தட்சிணாமூர்த்தி சுலோகமெல்லாம் சொன்னாலும் என்னாலே உன்ன இந்த மாதிரி பார்க்க முடியலை. எங்கிட்ட ஏதாவது பேசேண்டா.

(கூடியிருக்கும் மக்களைப் பார்த்து)

இதோ பாருங்கோ. இதோ இவன் என் பிள்ளை. மாத்ரு தேவோ பவன்னு சொல்லுவா. இவன் என்னடான்னா ஆத்மஞானம் ஆத்மஞானம்னு அந்தத் தாயாரை பரிதவிக்க விட்டுட்டு இங்கே வந்து உட்கார்ந்திருக்கான். எங்கிட்ட ஒரு வார்த்தை கூட பேசமாட்டேங்கிறான். இது என்ன நியாயம்? அம்மா கிட்ட கோப்படலாமா? நீங்கெல்லாம் கொஞ்சம் சொல்ல கூடாதா? (அழகம்மாள் அழல்).

பச்சையப்ப பிள்ளை: சாமி. உங்க அம்மா பாவம் அழறாங்க. நீங்க பேச வேண்டாம். இந்த கடிதாசில அவங்களுக்கு ஏதாவது பதில் எழுதி கொடுங்க.

(பிராமண சுவாமி காகிதத்தில் எழதி கொடுக்க அதைப் பச்சையப்ப பிள்ளை அனைவரும் கேட்க உரக்கப் படித்தல்.)

“அவரவர் பிரார்ப்த பிரகாரம் அதற்கானவன் ஆங்காங்கிருந்து ஆட்டுவிப்பன். என்றும் நடவாதென்பது என் முயற்சிக்கினும் நடக்காது. நடப்பதென்பது எத்தடை செய்யினும் நில்லாது. இதுவே திண்ணம். ஆகையால் மெளனமாய் இருக்கை நன்று.”

அழகம்மாள்: வெங்கடராமா, நான் வரேண்டா. (ஓவென்று அழுதுகொண்டே திரும்பிச் செல்லுதல்).

காட்சி ஒன்பது

(திரைக்குப் பின்னே: 1913ம் வருடம் அழகம்மாள் தன் மருமகளுடன் மீண்டும் திருவண்ணாமலை வருகிறார். தற்பொழுது பிராமண சுவாமி இரமண மகரிஷிகள் என்று உலகளாவிய பெயருடன் விளங்குகிறார்).

அழகம்மாள்: இரமணா! உனக்கு விஷயம் தெரியுமா? நாகசாமியும் போயிட்டான். குடும்பத்தைக் காப்பாத்தின நெல்லையப்ப ஐயரும் போயிட்டார். எனக்கு உன்னை விட்டா வேறு யாரு இருக்கா? இதோ இது மங்களம். நம்ம நாகசுந்தரத்தோட ஆம்படையாள். இவளுக்கு ஒரு பிள்ளை குழந்தை பிறக்க ஆசீர்வாதம் பண்ணு.

(இரமணர் ஆசீர்வதித்தல்).

காட்சி பத்து

(திரைக்குப் பின்னே: 1914ம் வருடம் இரமணரை மீண்டும் சந்திக்கிறார் அழகம்மாள்).

அழகம்மாள்: இரமணா! (கீழே விழுதல்).

இரமணர்: அம்மா உனக்கு உடம்பு சரியில்லை. அதனால் இங்கேயே இன்னும் கொஞ்ச நாள் இரு. (இரமணர் அன்னைக்குப் பணிவிடைப் புரிதல்).

காட்சி பதினொன்று

(திரைக்குப் பின்னே: மலை மேல் இருந்த இரமணருக்கு தினமும் அழகம்மாள் உணவு அளித்து வந்தார். அவருக்குத் துணையாக ஏச்சம்மாள் இருந்தார்).

அழகம்மாள்: இரமணா இந்தா சாப்பாடு. எல்லாரையும் சாப்பிடச் சொல்லு.

(அனைவருக்கும் உணவு பரிமாறுதல்)

பெண்கள்: சாமி! அம்மா பாவம் வயசானவங்க. தினமும் உங்களுக்குச் சாப்பாடு கொடுக்க மலை மேல் ஏறி வர்றாங்க. பேசாம அவங்க இங்கேயே தங்கட்டுமே.

ஆண்கள்: அதெல்லாம் முடியாது. இந்த இடத்துல பெண்களையெல்லாம் அனுமதிக்க முடியாது.

இரமணர்: (அன்னையின் கரத்தைப் பற்றி) வாம்மா போலாம்.

ஆண்கள்: ஐயோ சாமி! இது என்ன? எங்களை மன்னிச்சிடுங்க. அம்மா இங்கேயே தங்கட்டும்.

காட்சி பன்னிரண்டு

அழகம்மாள்: ஏச்சம்மா! என் மகனுக்கு அப்பளம்மா ரொம்ப பிடிக்கும். கொஞ்சம் சாமான் சேகரிச்சு கொண்டு வர்றியா? நான் அப்பளம் பண்ணறேன்.

ஏச்சம்மாள்: செஞ்சுட்டா போச்சு.

இரமணர்: இதைப் பாரு. நீ எல்லாத்தையும் விட்டுட்டுத் தான் இங்கே வந்திருக்கே. உன்னை அப்பளம்மா யார் பண்ண சொன்னா? நீ பண்ணினாலும் நான் அதைச் சாப்பிட மாட்டேன். நீ ஒரு அப்பளம் பண்ணே. நான் ஒரு அப்பளத்தைப் பத்திப் பாட்டு பாடறேன் பாரு,

அப்பள பாட்டு

பல்லவி

அப்பள மிட்டுப் பாரு-அத்தைச்

சாப்பிட்டுன் னாசையைத் தீரு

அநுபல்லவி

இப்புவி தன்னி லேங்கித் திரியாமற்

சற்போ தசுக சற்குரு வானவர்

செப்பாது சொன்ன தத்துவ மாகிற

வொப்புயர் வில்லா வோர்மொழி யின்படி (அப்)

சரணங்கள்

1. தானல்லா வை(ஐ)ங்கோச சேத்ர மிதில்வளர்
தானென்னு மானமாந் தான்ய வுளுந்தை
நானாரென் ஞான விசாரத் திரிகையி
னானல்ல வென்றே யுடைத்துப் பொடித்து (அப்)
2. சத்சங்க மாகும் பிரண்டை ரசத்தொடு
சமதம மாகின்ற ஜீரக மிளகுட
னு(ன் உ)பரதி யாகுமவ் வு(உ)ப்போடுள்ளநல்
வாசனை யாம்பெருங் காயமுஞ் சேர்த்து (அப்)
3. கன்னெஞ்சி னானா னென்று(நான் நான் என்று)
கலங்காம
லு(ல் உ)ண்முக வுலக்கையா லோயா (ஆயாது இ)
திடித்து
சாந்மாங் குழவியாற் சமமான பலகையிற்
சந்தத(ம்)ஞ் சலிப்பற சந்தோஷ மாகவே (அப்)
4. மோனமுத் ரையாகு முடிவில்லாப் பாத்தரத்தில்

ஞானாக்கனி யாந்(ல்) காயு நற்பிரம்ம நெய்யதி
னு(ஆனது)ானது வாகவே நாளும் பொரித்துத்
தானே தானாக புஜிக்கத் தன்மய (அப்)

காட்சி பதிமூன்று

(இரமணர் முன் அமர்ந்து அழகம்மாள் தியானித்தல்).

அழகம்மாள்: நான் உன்னை என் மகன்னு நினைச்சேன். ஆனா
உண்மையிலேயே நீ அந்த பரமேஸ்வரன் தான். நீ தான் எனக்கு குரு. நான்
உன்னை விட்டு இனிமே எங்கேயும் போக மாட்டேன். உன் மடியில தான் என்
உயிர் போகணும்.

காட்சி பதிநான்கு

(திரைக்குப் பின்னே: 1922 வருடம் மே 19ம் நாள்).

(அழகம்மாள் நோய்வாய்ப்படுதல். இரமணர் தன் அன்னையைத் தன் மடியில்
கிடத்தி அவர் மார்பில் தன் வலது கையையும் அவர் நெற்றியில் தன் இடது
கையையும் வைத்திருத்தல். அழகம்மாள் இறைவனடி சேர்தல்).

இரமணர்: என்ன ஆச்சுன்னா, அடுத்தப் பிறவிக்குத் தேவையான ஸம்ஸ்காரங்கள்
எழுந்தன. அம்மாவை பாவனையாலேயே எல்லா பிறவிகளையும் எடுக்க
வெச்சுட்டேன். ஸம்ஸ்காரங்கள் இல்லாததாலே மனம் லயத்தையடைந்து அம்மா
முக்திக்குச் சென்று விட்டார்.

காவ்யகண்டகணபதிமுனிவர்: பெண்களும் உடம்போட இருக்கும் போதே முக்தி
நிலையை அடையலாம்னு மகரிஷிகள் தானே சொன்னீர்கள்.

இரமணர்: ஆமாம். முக்திக்கு ஆண் பெண் என்று பேதம் கிடையாது. அம்மா
முக்தியடைந்து விட்டார். அதனால் அம்மாவை எரிக்கிறதுக்குப் பதிலாக
ஞானிகளுக்கு மாதிரி சமாதி தான் எழுப்பணும்.

காட்சி பதினைந்து

(இரு பெண்கள் உரையாடல்)

முதல் பெண்: அம்மா இறந்ததிலேயிருந்து அம்மாவுக்கு அந்திம காரியம்
நடக்கும் போது நாள் முழுக்க இரமணர் அம்மா உடம்பு பக்கத்திலேயே இருந்து
மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகத்தைப் படிச்சார் பாரேன்.

இரண்டாம் பெண்: ஞானிகளுக்கு பண்ணா மாதிரி அம்மா உடலுக்கு அபிஷேகம்
பண்ணி சமாதியில் இறக்கி சிவலிங்க பிரதிஷ்டையும் செஞ்சு அதுக்கு 45 நாள்
மண்டல பூஜையும் பண்ணினார்.

முதல் பெண்: அது மட்டுமா? மெல்ல மெல்ல இரமணரும் தன் அம்மா சமாதி
பக்கத்திலேயே வசிக்க ஆரம்பிச்சுட்டார். சமாதி மேல மாத்ருபுதேஷ்வரர்
கோயிலும் கட்டியாச்சு.

இரண்டாம் பெண்: உண்மை!உண்மை! இதை விட இன்னொரு அதிசயம் கேளு.
இரமணர் தான் மகாநிர்வாணம் அடைஞ்சவுடன் தன் சமாதியையும் தன் அம்மா
சமாதிக்கு பக்கத்திலேயே அமைக்கச் சொல்லி நம்பியார்னு ஒருத்தர் கிட்ட
கனவுல வந்து சொல்லியிருக்கார். அது அப்படியே நடந்தது. இன்னிக்கும்
பாரேன். திருவண்ணாமலை இரமணாச்ரமத்துக்குப் போனா அம்மா சமாதி
பக்கத்திலேயே தான் இரமணரின் சமாதியும் இருக்கு.

முதல் பெண்: இந்த புண்ணியமான பாரத தேசத்துல எத்தனையோ ரிஷிகள்
இருந்திருக்கிறாங்க. ஆனா அம்மாவுக்கு இவ்வளவு மதிப்பு கொடுத்த ரிஷி
இரமண மகரிஷி மட்டும் தான்.

இருவரும்: வாழ்க இரமண மகரிஷிகள்! வாழ்க அழகம்மை! வாழ்க
மாத்ருபூதேஷ்வரர். இரமணார்பணமஸ்து.

பெண்ணின் பெருமை

முனைவர் ரா. சரஸ்வதி சாய்நாத்

(சிவகாமி அமர்ந்து எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். வாசல் மணி ஒலிக்கிறது.
கதவைத் திறக்கிறார்.)

சிவகாமி: அட்ட வாங்கோ கௌரி.

கௌரி: என்ன சிவகாமி நீங்க இன்னும் தயாராக இல்லையா? நாம
திரையரங்குக்குப் போகணுமே. நேரம் ஆயிட்டுதே.

சிவகாமி: உண்மை தான். நான் திரையரங்குக்குக் கிளம்பி கொண்டிருந்தேன்.
ஆனால் என்னவென்றால் திடீர் என்று என் மகள் என்னைத் தொலைபேசியில்
கூப்பிட்டு நாளைக்கு அவள் பள்ளிகூடத்துல பெண்ணின் பெருமை என்ற
தலைப்புல பேசணும். அதற்காக எனக்கு உடனே ஏதாவது எழுதிக் குடுங்கோ
அம்மான்னு சொன்னா. அதனால் தான் அவசரமாய் எழுதிக் கொண்டிருக்கேன்.
திரையரங்குக்குப் போயிட்டு வந்து எழுதினால் தாமதமாகி விடும் என்ன.
அதனால் தான் உடனே எழுதிக் கொண்டிருக்கேன்.

கௌரி: அப்படியா விஷயம்? நம்ம தோழிகள் தேவி, புவனா மற்றும் சித்ரா
திரையரங்கு வாசல்ல தயாராய் நிக்கறாங்க. பேசாமல் அவங்களையும் இங்கே
வர சொல்றேன். எல்லாரும் சேர்ந்து எழுதலாம். சீக்கிரம் முடியும். நாமும்
திரையரங்குக்குப் போகலாம் என்ன?

சிவகாமி: நல்ல யோசனை. அப்படியே செய்யுங்கோ.

(கௌரி கைபேசியில் தொடர்பு கொள்கிறார்.)

கௌரி: ஹலோ, தேவி. ஏப்படி இருக்கிறீர்கள்?

தேவி: நாங்க நல்லா இருக்கிறோம். என்ன நீங்க இன்னும் வர இல்லையா?

கௌரி: நான் இப்ப சிவகாமி வீட்டுல தான் நிக்கறேன். அது என்னவென்றால்
சிவகாமி அவங்க மகளுக்காகப் பெண்ணின் பெருமை என்ற தலைப்புல கட்டுரை
எழுதணுமாம். நீங்கள் மூன்று பேரும் இங்க வந்தீர்களென்றால் நாம எல்லாரும்
அவங்களுக்கு உதவலாம். அவங்க கட்டுரையும் சீக்கிரம் முடியும். நாமளும்
திரைப்படம் பார்க்கப் போகலாம். சற்று வரமுடியுமா?

தேவி: கட்டாயமாக. சற்று பொறுங்கோ நாங்க மூணு பேரும் ஐந்து
நிமிடத்துக்குள்ளே அங்கே வருவோம்.

(வாசல் மணி அடிக்கிறது. சிவகாமி திறக்கிறார்.)

சிவகாமி: வாங்கோ தேவி, வாங்கோ புவனா, வாங்கோ சித்ரா. எப்படி
இருக்கிறீர்கள்?

மூவரும்: நாங்க நல்லா இருக்கோம்.

(ஐவரும் அமர்கிறார்கள்.)

புவனா: இதுவரைக்கும் என்ன எழுதியிருக்கிறீர்கள்?

சிவகாமி: பெண்கள் என்றால் நாம தான் குடும்பத்திற்க்கே அஸ்திவாரம். நாம மகளாய், சகோதரியாய், மனைவியாய், தாயாய், பாட்டியாகவும் இருக்கிறோம். கணவனுக்காகப் பெற்று வளர்த்த அப்பா அம்மாவை விட்டுவிட்டு கணவருக்காகவும் அவர் குடும்பத்திற்க்காகவும் வாழ்கிறோம். கணவரின் அனைத்து செயல்களுக்கும் உதவுவதோடு அவருக்கு ஒரு நல்ல தோழியாக அவரின் எல்லா சுக துக்கங்களிலும் பங்கு எடுத்துக்கொள்கிறோம். அந்தக் கணவரின் குழந்தைகளை நம் உயிரை பணையம் வைத்து பெற்றுத் தருகிறோம். இதனால் அவரின் வம்சம் வளர்கிறது. மேலும் அந்தக் கணவர் இறந்து விட்டால் அத்துடன் நாம எந்த அழகையும் செய்துக் கொள்ளாமல் தூய்மையான தவ வாழ்க்கை வாழ்கிறோம். அப்பேர்ப்பட்ட தியாகமே வடிவான பெண் இல்லாமல் ஒரு ஆணின் வாழ்க்கை முழுமை பெறுமா?

சித்ரா: சரியாக சொன்னீங்க. இதனால் தான் நம்ம இந்து மதத்தில் மனைவி அருகே இல்லாமல் ஒரு கணவன் எந்த வழிபாட்டையும் செய்ய முடியாது என்ற விதிமுறையை வகுத்திருக்கிறார்கள். ஆணும் பெண்ணும் சமம் என்பதைக் காட்ட தானே சிவபெருமானும் அர்த்தநாசுவரராய் இருக்கிறார்.

புவனா: சிவபெருமானைப் பத்தி சொன்னவுடன் எனக்கு காரைக்கால் அம்மையார் பத்தின நினைவு தான் வருது. தன் கணவன் தன்னை விட்டு போனவுடனேயே அந்த அம்மையார் சிவபெருமானிடம் தன் அழகையெல்லாம் எடுத்து விடும்படி வேண்டினார். சிவபெருமானும் அருள் செய்ய அவர் பேய் வடிவம் எடுத்தார். சிவபெருமானைப் பத்தி பாட்டு பாடிக்கொண்டே அவர் கைலாய மலைக்குப் போனார். திருக்கைலாய மலையைக் காலால தொடகூடாதென்று தலையாலேயே நடந்து போனார். அவரது பக்தியைப் பார்த்து அதிசயித்த சிவபெருமானும் அவரை அம்மா என்று கூப்பிட்டார். பிறப்பே இல்லாத சிவபெருமானுக்கு அன்னையாகுற பெருமை காரைக்கால் அம்மையாரைச் சேரும். இது ரொம்ப பெரிய விஷயம்.

தேவி: காரைக்கால் அம்மையார் மாதிரியே நம்ம ஓளவையாரும் தமிழுக்குத் தொண்டு செய்வதற்க்காக இளமையிலேயே விநாயகர் பெருமான் அருளால் முதுமையை வரவழைச்சுட்டாங்க. ஓளவையாரைப் போல படிச்சவங்க யாரு உண்டு? தமிழ் படிக்கிறவங்க முதன் முதல ஓளவையாரின் ஆத்திசூடியையும் கொன்றைவேந்தனையும் தானே படிப்பாங்க?

சிவகாமி: ஓமம். சங்ககாலத்திலேயே காக்கை பாடினியார்னு மற்றொரு பெண் புலவரைப் பற்றியும் நாம படிச்சிருக்கோம் இல்லையோ?

கௌரி: தூய்மைக்கு அடையாளமாய் அப்பரின் அக்கா திலகவதியையும் சொல்லலாம் தானே? தனக்கு நிச்சயம் செய்த கணவர் இறந்தவுணை அவருடன் வாழாமலேயே வாழ்நாள் முழுக்க விதவையாய் தவவாழ்க்கை வாழ்ந்தாங்களே. அவர் வேண்டிக் கொண்டதாலே தானே சிவபெருமான் அப்பரை ஆட்கொண்டார். அவரால் தானே நமக்கு அப்பர் கிடைச்சார்.

சித்ரா: ஓளவையார், காக்கை பாடினியார் போன்ற பெண்கள் படிப்பின், அறிவின் இலக்கணமாய் அல்லவோ திகழ்ந்தாங்க. பெண் என்பவள் மிகவும் அறிவுள்ளவள் என்பது இதிலேயிருந்து தெரியறது. உங்க எல்லாருக்கும் ஒரு விஷயம் தெரியுமா? பகவத்கீதையிலே ஆண்டவன் பெண்களிடம் தான் அறிவாய் இருப்பதாய் சொல்றார். மேலும் அவர் பெண்களிடம் புகழ், நல்ல வாக்கு, ஞாபக சக்தி, விடாமுயற்சி மற்றும் பொறுமையாகவும் இருக்கிறதா சொல்கிறார்.

அனைவரும்: அட அப்படியா? இது எவ்வளவு பெருமையான விஷயம்?

கௌரி: ஆமாம். அதிலே சந்தேகமே இல்லை. அதனால் தான் பாரதியாரும் மாதராய் பிறந்திட மாதவம் செய்திடல் வேண்டுமம்மா என்று பாடறார்.

தேவி: அறிவு, பொறுமை மட்டுமல்ல பெண்ணுக்குத் தைரியமும் அதிகம். சங்க காலத்தில் பெண்கள் கத்தியோட போர்களைத் தைப் பாதுகாத்தாங்களாம். புலி வந்தால் முறத்தால் அடிச்சு விரட்டுவாங்களாம்.

சித்ரா: சரியாய் சொன்னீங்க. தைரியத்துக்குத் துர்கையைத் தானே கும்பிடுவோம். சக்தி இல்லையேல் சிவம் இல்லை என்பது பழமொழி ஆச்சே.

தேவி: நம்ம சிலப்பதிகார நாயகி கண்ணகி போல தைரியசாலி உண்டா? தன் கணவர் குற்றமற்றவர் என்பதை எவ்வளவு தைரியமா அரசவையில் நிரூபிச்சாங்க?

புவனா: தைரியத்தைப் பத்தி சொன்னவுடனே எத்தனையோ பெண்கள் கணவர் இறந்த பிறகோ இல்லை அவரைப் பிரிந்த பிறகோ தனியாகவே தன் குழந்தைகளை நல்லபடியாய் வளர்த்து ஆளாக்கி அவர்களை பெரிய பதவியெல்லாம் வகிக்கிற மாதிரி கொண்டு வராங்க.

சிவகாமி: நீங்க யாரை பத்தி சொல்றீங்கன்னு எனக்கு விளங்குது. கமலா ஹாரிஸோட அம்மா சியாமளா ஹாரிஸ் தானே?

புவனா: அதிலே சந்தேகமே இல்லை. இவ்வளவு பெரிய வல்லரசு நாடான அமெரிக்காவின் முதல் பெண் துணை பிரதமர் ஒரு தமிழர் என்பதுல நாம எல்லாருக்கும் எவ்வளவு பெருமை?

சிவகாமி: ஆனால் பெண்கள் கிட்ட புகழ்ச்சிக்கு மயங்குற ஒரு பலவீனம் இருக்கிறதா தானே?

கௌரி: நீங்க சொன்னது ரொம்ப சரி. நல்ல புத்திசாலியான பெண்களால அந்த பலவீனத்தையும் வெல்ல முடியும்.

தேவி: பெண்கள் நினைச்சா சாதிக்க முடியாததுன்னு எதாவது உண்டா? அதனால் தான் பெண்கள் நல்லா படிக்கணும். பெற்றவர்களையும் மதிக்கணும் கணவன் வீட்டு உறவினர்களையும் மதிக்கணும். இது ரொம்ப முக்கியம். அறிவால ஆணவம் வராமலும் பார்த்துக்க வேணும்.

சித்ரா: ஆணும் பெண்ணும் சேர்ந்தது தானே சமுதாயம். கணவனும் மனைவியும் ஒருத்தரை ஒருத்தர் மதித்து புரிந்துக் கொண்டு வாழ்ந்தால் அந்தக் குடும்பம்

அமைதி பூங்காவா விளங்கும் என்ன? நல்ல குழந்தைகளும் வளர்வார்கள்.
அதனால் சமுதாயத்துக்கும் நன்மை.

சிவகாமி: நல்லாதொரு குடும்பம் பல்கலைக் கழகம்.

(அனைவரும் சிரிக்கிறார்கள்.)

புவனா: இப்படி பெண்கள் குறிப்பாய் தாயின் பெருமையை அறிந்து தான்
ஆதிசங்கரர், ரமண மகரிஷி போன்ற மகான்கள் தங்கள் தாயாருக்கு முக்தி
கொடுத்தார்கள்.

கௌரி: தாயிற் சிறந்த கோவிலுமில்லை தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை.

தேவி: பெண்களின் பெருமையை நன்னா தெரிஞ்சு தான் நம்ம தமிழின்
ஐம்பெரும்காப்பியங்களிலும் பெண்கள் முக்கியமான பங்காற்றுவதாக
சித்தரிச்சிருக்கிறார்கள்.

சித்ரா: ஆவதும் பெண்ணாலே அழிவதும் பெண்ணாலே என்ற ஒரு பழமொழி
போதுமே.

சிவகாமி: அட்டா எவ்வளவு விஷயங்களை பேசி அலசிட்டுமாம்? என் மகளோட
கட்டுரைக்கு போது மென்று நினைக்கிறேன். உங்க எல்லாருக்கும் எப்படி நன்றி
சொல்லுதுன்னே தெரியல.

அனைவரும்: நாங்க தான் உங்களுக்கு நன்றி சொல்லணும். இந்தச்
சந்தர்பத்தால நாங்களும் பல விஷயங்களைத் தெரிந்துக் கொண்டோம்.

சிவகாமி: கௌரிக்கு தான் முதல் நன்றி. உங்களை கூப்பிடற யோசனையைச்
சொன்னவங்க அவங்க தானே?

கௌரி: கரும்பு தின்ன கூலியா வேணும்?

சிவகாமி: சற்று பொறுங்கோ. டீ போடறேன். சாப்பிட்ட பின்னால
திரைப்படத்துக்குக் கிளம்பலாம். ஆமாம் என்ன திரைப்படம் பார்க்க போகிறோம்?

தேவி, புவனா, சித்ரா: ஆதி பராசக்தி

சிவகாமி, கௌரி: அட ரொம்ப நல்லா இருக்கே? வாங்க டீ சாப்பிடலாம்.

(அனைவரும் விடைபெறுகின்றனர்.)

Madhyamavyāyoga of Bhāsā

Dr. R. Saraswati Sainath

There are ten types of Sanskrit drama. They are: nāṭaka, prakaraṇa, bhāna, prahasana, ḍima, vyāyoga, samavakāra, vīthi, aṅka and īhāmṛga. Of these, Madhyamavyāyoga of Bhāsā is a one act play and falls under the vyāyoga type of drama. The story is taken from the Mahābhārata. Ghaṭotkaca, the son of Bhīma and Hiḍimbā obstructs a Brahmin who is passing through the jungle with his family. He orders the Brahmin to give him one of his three sons to enable his mother to complete her fast. The elder son is dear to the father and the younger to the mother. Hence, the middle son (Madhyama) offers himself to Ghaṭotkaca. Before leaving, he asks Ghaṭotkaca permission to drink water from a nearby lake. Noticing that Madhyama has not returned as it has been a while, Ghaṭotkaca calls him uttering his name as Madhyama. Hearing this Bhīma who is also the middle child of the Pāṇḍavas, appears on the scene. He exchanges himself for the Brahmin boy and engages in a fight with Ghaṭotkaca. The play ends with Bhīma being united with his wife and his son.

The theme of a vyāyoga kind of play should be well known. The characters must be famous and proud. The play should consist of only one act. There must be description of fight but that fight should not be on account of a woman. The hero should be a famous king. The predominant sentiment (rasa) must be heroism (vīra). There should be a predominance of male characters and less female characters and all the events should take place in one day. Madhyamavyāyoga satisfies all these conditions and hence is a good example of a vyāyoga. Today students of Vidyāsthānam will be presenting an online version of this play with slight modifications from the original.

The play commences with the Stage Manager (sūtradhāra) appearing on the stage and after singing the benedictory verse introduces a character, sets the scene and leaves the stage. The characters in this play are Stage Manager, Brahmin Keśavadāsa, his wife and three sons, Ghaṭotkaca, Bhīma and Hiḍimbā. The play ends with a prayer called the Bharatavākya.

(Enters the Stage Manager).

May Lord Viṣṇu's feet which is as blue as the blue lotus and pure sword, which brings sorrow to the hearts of the asura women and which was lifted for measuring the three worlds and which shines like the Vaidūrya gem in the ocean of sky protect you.

May I request the esteemed audience...Oh what am I hearing? Looks like these are the words of a Brahmin. Let me have a look.

Oh my God! Ghaṭotkaca the son of Bhīma and Hidimbā is harassing this poor Brahmin who is going with his wife and sons. Alas! This Brahmin who is harassed by this rākṣasa is frightened just as a bull with his cow and calves is chased by a tiger. (Exits).

(Enters the Brahmin Kesavadasa along with his wife and sons followed by Ghaṭotkaca).

Brahmin: Oh my God! Who is this person? His hair is bright like that of sun. His eyes are bright. His sacred thread shines like lightning. He looks like Lord Śiva who is bent upon destroying the worlds at the end of the yuga.

First Son: Father! Who is this? His eyes look like planets. His chest is broad. His hair is golden and he is wearing a yellow cloth. He is dark and his teeth are white and look like lightning in the dark cloud.

Second Son: Who is this? His teeth and hands are like that of an elephant and his nose is like a plough. He is dark as a water bearing cloud. He shines like the blazing fire and this terrible person looks like the anger of Śiva that is bent upon destroying the three cities.

Third Son: Father! Who is this? Why is he troubling us? He looks like Indra who chopped off the wings of the mountains. He looks like a hawk that preys upon other birds and he looks like a lion that hunts a herd of deer.

Wife: My Lord! Who is this? Why is he bothering us?

Ghaṭotkaca: Oh Brahmin! Stop! Stop! Do not go! Do not go!

Brahmin: My dear, my sons! Do not be afraid. His speech is quite thoughtful.

Ghaṭotkaca: Alas! What a tragedy. I know that Brahmins are worthy of worship. Still I have to follow my mother's orders.

Brahmin: My dear! Don't you remember? Did not Sage Jalaklinna warn us that there are rākṣasas in this forest and we need to be cautious? Hence I am scared.

Wife: My Lord! Why do you look pale?

Brahmin: What will I do?

Wife: Let's cry for help.

First Son: Mother! Whom shall we ask for help? This dense forest is filled with mountains, birds and animals. Only extremely courageous people can live here.

Brahmin: My dear! Do not be afraid. Hearing the word courageous people my fear is gone. I think the āśrama of Pāṇḍavas is not far from here. The Pāṇḍavas are fond of war and they protect those who seek their refuge. They will befittingly punish these kind of people with deadly form and behaviour.

First Son: Father! I think the Pāṇḍavas are not there.

Brahmin: Son! How do you know?

First Son: I heard the news from a Brahmin who came from that āśrama that they have gone to Maharṣi Dhaumya's āśrama to participate in the Śatakumbha sacrifice.

Brahmin: Alas! We are doomed!

First Son: Father! Not everyone. The middle Pāṇḍava is in the āśrama to safeguard it.

Brahmin: Then all the Pāṇḍavas are there.

First Son: Father! I think he has also gone to a far off place to practise physical exercise.

Brahmin: Then there is no hope. Let us plead this person.

First Son: Father! Enough of your efforts.

Brahmin: Son! Prayers do grant boons. Let us see. Oh Sir! Is there a chance for our freedom?

Ghaṭotkaca: You can be free upon one condition.

Brahmin: What is it?

Ghaṭotkaca: My respectful mother has commanded me to bring a human being so that she could complete her fast. Hence I am approaching you. In case you need to be free with your wife and two sons, you need to give one of your sons to me.

Brahmin: You wicked rākṣasa! Am I not a Brahmin? I am old and I have learned the Vedas. Having given my virtuous son of noble character what state will I reach?

Ghaṭotkaca: Oh Brahmin! In spite of requesting you, if you do not give me one of your sons, you will die this moment along with your family.

Brahmin: My dear! This is my decision. I am old and my body has served its purpose. So let me offer myself as an oblation in the fire called rākṣasa.

Wife: My Lord! Husband is everything for a chaste wife. With this body I would like to save my husband and family.

Ghaṭotkaca: My respectful mother will not accept a woman.

Brahmin: I will follow you.

Ghaṭotkaca: You are old! Move away!

First Son: Father! I would like to save the elders. Sir! In order to save my family, you need to eat me.

Second Son: No! The eldest son is the best and is dear to the family and father. Hence I will follow you remembering the path of the elders.

Third Son: My dear brother! No! Those who speak of the Brahman say that the eldest son is like that of a father. Hence I will sacrifice myself to save the lives of the elders.

First Son: My dear brother! Do not say so. In the case of difficulty it is the eldest son that helps the father. Hence I will follow to save the lives of elders.

Brahmin: My eldest son is my favourite. I cannot leave him.

Wife: If my Lord prefers the eldest I prefer the youngest.

Second Son: Then who prefers me? I am indeed fortunate to save the lives of elders. Is not affection towards relatives greater than affection towards one's body?

Ghaṭotkaca: Wow! This young Brahmin boy is very attached to his relatives.

Second Son: Dear Father! I salute you.

Brahmin: Dear Son! You have saved the lives of the elders by your life. May you attain Brahmaloaka which is difficult to reach by those of sinful acts.

Second Son: I am blessed. Mother! Salutations.

Wife: My Son! May you live long!

Second Son: My dear brother! I salute you.

First Son: Embrace me my dear! You are endowed with noble qualities. May your fame spread in the world.

Second Son: I am blessed.

Third Son: My dear brother! I salute you.

Second Son: May you live well!

Third Son: I am blessed.

Second Son: Sir! Can I say something?

Ghaṭotkaca: Say it fast.

Second Son: There is a wonderful lake in this forest. Before going to paraloka I would like to drink water from that lake.

Ghaṭotkaca: Oh one of good determination! Please go. My mother's lunch time is passing. Please come quickly.

Second Son: Dear Father! I am going. (Exits).

Brahmin: Alas! We are lost! The middle peak of my three-peak family mountain is broken. Oh my dear Son! You are very handsome. You are diligent. You are devoted to your studies. How is it that you are getting destroyed just as a tree full of flowers is destroyed by an elephant?

Ghaṭotkaca: This Brahmin boy is delaying. Mother's lunch time is passing. What shall I do? Ok Oh Brahmin! Call your son.

Brahmin: What! Your words are more cruel than that of a rākṣasa.

Ghaṭotkaca: You are angry! I apologise. This is my fault. What is your son's name?

Brahmin: Should I hear this as well?

Ghaṭotkaca: You are right. Oh son of the Brahmin! What is your brother's name?

First Son: Tapasvī Madhyama.

Ghaṭotkaca: He is befittingly called Madhyama. Ok. Let me call him. Madhyama! Madhyama!

(Enters Bhīmasena)

Bhīmasena: Whose voice is this? Somebody is shouting in this dense forest filled with the loud cries of the birds. This voice which is similar to that of Arjuna creates a stir in the minds of the hearers.

Ghaṭotkaca: This Brahmin boy is delaying. Mother's lunch time is passing. What shall I do? Ok. Let me call him loud. Madhyama! Madhyama! Come Soon!

Bhīmasena: Who is calling me as Madhyama in this forest causing obstruction to my physical exercise? Let me see.

Wow! This person has a broad face, and teeth like that of a lion. His eyes are like wine. His voice is pleasantly majestic. He has beautiful eyebrows and his nose is like a hawk. His jaw is like that of an elephant. His lengthy hair is dishevelled. His chest is broad and his waist is firm like diamond. His gait is like that of an elephant. He has long and muscular arms. He has great strength. It is clear that he is born of a rākṣasī and is the son of a great warrior.

Ghaṭotkaca: This Brahmin boy is delaying. Mother's lunch time is passing. What shall I do? Ok. Let me call him loud. Madhyama! Madhyama! Come Soon!

Bhīmasena: I am here.

Ghaṭotkaca: He is not the Brahmin boy. Wow! This person is worthy of seeing. His form is that of a lion. His arm resembles that of a golden palm tree. His waist resembles that of the wings of Garuḍa. With his full bloomed lotus like eyes he might be Viṣṇu. He captivates my eyes like a relative.

Madhyama! I am calling out for you.

Bhīmasena: That is why I am here.

Ghaṭotkaca: What! Are you also Madhyama?

Bhīmasena: Who else is the Madhyama?

Oh auspicious one! I am the Madhyama among those who cannot be killed. I am the Madhyama among proud people. I am the Madhyama on earth. I am the Madhyama among brothers.

Ghaṭotkaca: May be!

Bhīmasena: Moreoever, I am the Madhyama among the five elements. I am Madhyama among kings. I am the Madhyama in fear and I am the Madhyama in everything.

Brahmin: When he calls himself as the Madhyama, he should be the Madhyama among Pāṇḍavas. It looks like he has come here to protect us from the clutches of death.

(Enters the Second Son)

Second Son: Having drunk water from this lake which is difficult to get even in paraloka, I have given water to myself. Oh Sir! I have arrived.

Ghaṭotkaca: Oh! You have come! Madhyama! Come. Come.

Brahmin: Oh Madhyama! Please save the Brahmin family.

Bhīmasena: Do not be afraid. I am the Madhyama. I salute you.

Brahmin: May you live long like Vāyu.

Bhīmasena: I am blessed. Why are you afraid?

Brahmin: May you listen. I am a Brahmin and I belong to Yūpagrāma in the Kuru jungle that belonged to the Kuru king Yudhiṣṭhira. I belong to Māṭharasa gotra and I am a purohit of Kalpa Śāstra. My name is Keśavadāsa. My uncle Yajñabandhu of Kauśikagotra lives in the north in Udyāmaka village. I am going to participate in his son's upanayana ceremony along with my family.

Bhīmasena: May your journey be free from obstacles. Then?

Brahmin: This rākṣasa who looks like a cloud and eyes like lotus leaf, with the gait and sport like that of a lion and with protruding teeth is trying to kill me with my family in your very presence.

Bhīmasena: What! Is he trying to obstruct a Brahmin? Let me catch him. You there, stop.

Ghaṭotkaca: I am here.

Bhīmasena: Why are you harming a Brahmin? He looks like a moon with his lustrous wife and star like sons. You look like Rāhu.

Ghaṭotkaca: Yes, I am indeed Rāhu.

Bhīmasena: This person is free from worldly activities, and is going with his wife and sons. This exemplary Brahmin should not be killed even if he had committed some mistakes. Leave him.

Ghaṭotkaca: No. I will not leave him.

Bhīmasena: (To Himself) Whose son can he be? He has the qualities of all of my brothers. Looking at his childish activities he reminds me of Abhimanyu. (Loudly) Leave him.

Ghaṭotkaca: No. I will not leave him. Even if my father asks me to leave him I will not leave him as I have captured him by my mother's orders.

Bhīmasena: (To Himself) Oh! He has captured by his mother's orders? Mother is indeed God of all Gods among humans. We have reached this stage by following our Mother's orders. (Loudly) I need to ask you something.

Ghaṭotkaca: Ask me quickly.

Bhīmasena: What is your mother's name?

Ghaṭotkaca: Her name is Hiḍimbā. Her husband Pāṇḍava is the light of the Kuru dynasty. She

shines with him like the full moon in the sky.

Bhīmasena: (To himself) He is Hiḍimbā's son, is he? His pride is indeed appropriate. With his beauty, nature and strength he is similar to his father. How is it that he is merciless towards people? (Loudly) Hey, you! Leave him.

Ghaṭotkaca: I won't.

Bhīmasena: Oh Brahmin. Hold your son. I will follow him.

Second Son: No! I have already offered my life to save my elders. You are young, handsome and endowed with good qualities. May you live.

Bhīmasena: No. I am a Kṣatriya. Brahmins are worthy of worship. I would like to exchange my body with that of the Brahmin.

Ghaṭotkaca: Oh! He is a Kṣatriya, is he? No wonder he is proud. No problem. Let me kill him and take him. Who can stop me?

Bhīmasena: I will.

Ghaṭotkaca: Will you stop me?

Bhīmasena: Yes I will.

Ghaṭotkaca: Then you come with me.

Bhīmasena: I will not follow somebody who is stronger than me. Take me by force if you can.

Ghaṭotkaca: Do you know me?

Bhīmasena: I know that you are my son.

Ghaṭotkaca: What? Am I your son?

Bhīmasena: Oh, you are angry, are you? I apologise. Kṣatriyas consider all the subjects as their children.

Ghaṭotkaca: I see that you have grabbed the weapon of the cowards.

Bhīmasena: How dare you call me a coward? I do not know what fear is. Oh auspicious one! I would like to know from you. Tell me its characteristics.

Ghaṭotkaca: Let me show you what fear is. Grab your weapon.

Bhīmasena: Here I have grabbed my weapon.

Ghaṭotkaca: Where is it?

Bhīmasena: This right hand of mine which is used to check my enemies and which is like a golden palm tree is my weapon.

Ghaṭotkaca: This looks like the words of my father Bhīmasena.

Bhīmasena: Who is Bhīmasena? Is he Brahmā, Śiva, Viṣṇu, Indra, Murugaṅ or Yama? Tell me Oh auspicious one, is your father similar to any of these?

Ghaṭotkaca: He is similar to everyone.

Bhīmasena: This is a lie.

Ghaṭotkaca: How dare you call it a lie? Are you insulting my father? Let me hurl this tree at you. What! He did not get killed. Ok. Let me throw this hill at him.

Bhīmasena: Even when in anger a forest elephant will not fight against a tiger.

Ghaṭotkaca: He does not get killed even by this. Well, I am the son of Bhīmasena and the grandson of Vāyu. Be prepared. There is nobody equal to me in wrestling. Where are you going? I will bind you with my arms just as an elephant is bound by strong ropes.

Second Son: Father! Look! Ghaṭotkaca has captured Bhīmasena.

Brahmin: Don't worry! Bhīmasena has freed himself.

Bhīmasena: Enough of your pride. You have seen my strength. I am never tired of wrestling.

Ghaṭotkaca: What shall I do now? Ok. I will use the māyāpāśa given by my mother. Let me drink water from this mountain and chant the mantra. (Chants it).

Bhīmasena: He is hurling the māyāpāśa. I have the mantra given by Maheśvara to free myself from this māyāpāśa. Let me chant it. Oh Brahmin boy! Get me water.

Second Son: Here it is Sir!

Bhīmasena: Now let me chant the mantra. (Chants it).

Ghaṭotkaca: Alas! My māyāpāśa has failed. What shall I do now? Sir, please remember the condition.

Bhīmasena: Oh! The condition! Yes, I remember now. Go in front and I will follow you.

Brahmin: Dear sons! Look! Having won over this ferocious rākṣasa, Bhīmasena is slowly following him just as a skilful person moves in a heavy downpour with ease.

Ghaṭotkaca: Wait here. I will inform mother of your arrival.

Bhīmasena: Ok Go.

Ghaṭotkaca: Mother! This is Ghaṭotkaca saluting you. I have brought the human being for your long awaited food.

Hiḍimbā: My dear Son! May you live long! What kind of human being have you brought?

Ghaṭotkaca: He is a human being only for name sake, not by his valour.

Hiḍimbā: Is he a Brahmin?

Ghaṭotkaca: No, he is not a Brahmin.

Hiḍimbā: Is he old?

Ghaṭotkaca: No he is not.

Hiḍimbā: Is he a child?

Ghaṭotkaca: No, he is not.

Hiḍimbā: Then let's see him.

(Both leave).

Hiḍimbā: What! You have brought this human being!

Ghaṭotkaca: Mother! Who is this?

Hiḍimbā: You Fool! He is our God.

Ghaṭotkaca: Ha! Whose God is he?

Hiḍimbā: Yours and Mine.

Ghaṭotkaca: Where is the proof?

Hiḍimbā: This is the proof. May Āryaputra be victorious!

Bhīmasena: Who is this? Ha! This is Devī Hiḍimbā. When we lost our kingdom and were roaming in the forest, Devī you removed our sorrow out of compassion.

Hiḍimbā, what is this?

Hiḍimbā: Āryaputra I can explain it to you.

Bhīmasena: You are a rākṣasī by birth, not by conduct.

Hiḍimbā: You Fool! Salute your father.

Ghaṭotkaca: Out of ignorance I did not salute you before. Please pardon this mistake of your son. Father! This is Ghaṭotkaca, who is the fire to the forest called the sons of Dhṛtarāṣṭra. I salute you. Please pardon this childish mistake of mine.

Bhīmasena: Come my son! Your mistake has been pardoned. Father is hopeful of the son who is the fire to the forest called the sons of Dhṛtarāṣṭra. My Son! May you be possessed of excessive strength and valour.

Ghaṭotkaca: I am blessed.

Brahmin: So this is Bhīmasena's son Ghaṭotkaca.

Bhīmasena: Son! Salute the revered Keśavadāsa.

Ghaṭotkaca: Sir! I salute you.

Brahmin: May you be virtuous and famous like your father.

Ghaṭotkaca: I am blessed.

Brahmin: Dear Vṛkodara! You protected our family and uplifted your family as well.

Bhīmasena: All this ended well because of your grace. Our āśrama is not far away. Please take rest and then proceed.

Brahmin: You have rendered hospitality by saving our lives. Hence we will proceed.

Bhīmasena: May you leave with your family Sir. Hoping to meeting you again.

Brahmin: Very good. So be it.

(Exit Brahmin with his wife and sons).

Bhīmasena: Hiḍimbā come here! Dear Ghaṭotkaca come here. Let us see off the revered Keśavadāsa till the āśrama door.

Bharatavākya

Just as the ocean is the lord of rivers, just as fire is the lord of oblations, just as the mind is the lord of sense organs, in the same way Viṣṇu is our lord.

(Everybody exit).

22-02-2021